

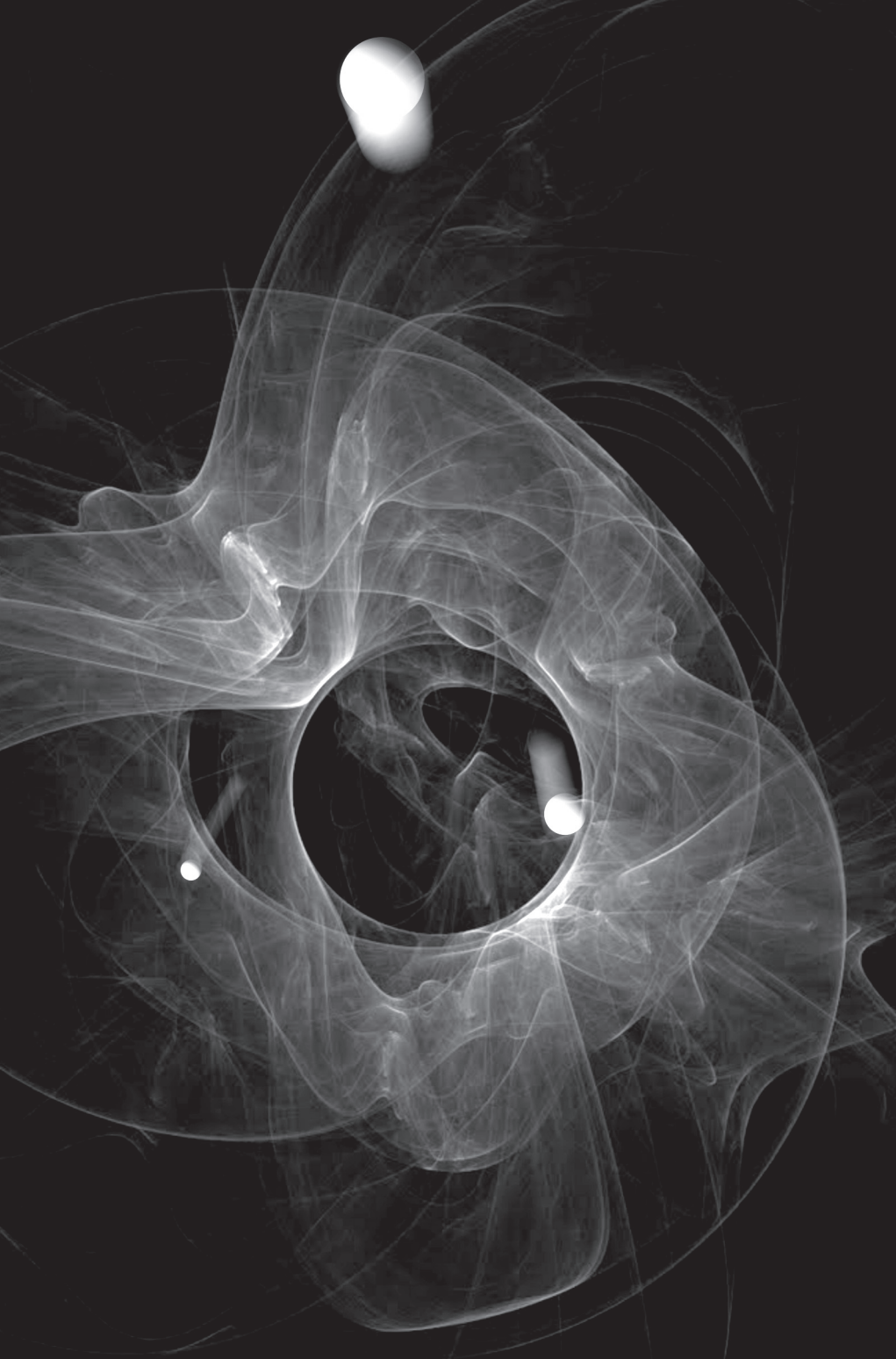
**MARKUS
HEITZ**

KOLEKTORŮ

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

KOLEKTORI

MARKUS HEITZ KOLEKTORI

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Originální vydání
Collector

Přeložila Zuzana Schönová

Copyright © 2010 by Wilhelm Heyne Verlag, München,
in der Verlagsgruppe Random House GmbH, Germany
The book has been negotiated through AVA international GmbH, Germany
(www.avainternational.de)
Translation © Zuzana Schönová, 2013

ISBN 978-80-7243-662-0

Věnováno mým prvním hrdinům space-fiction:

*Kapitánu Futureovi,
Gragovi, Ottovi, profesoru Simonovi
i ostatním hrdinům a padouchům
anime seriálů.*

Manuál

OSOBY A OBSAZENÍ

WIOLANT „KRIS“ SCHMIDT-KNEEN * Nákladní pilot

UMAIA KNEENOVÁ * Jeho žena

SORAYA * Jeho dcera

Hvězdná církev

DIÁKONKA HERA * Snaživá členka církve

KAZATEL EMANUELL * Snaživý člen církve

KAZATELKA RODOSTA * Snaživá členka církve

BISKUPKA TEREZA * Uznávaná členka církve

DIÁKONKA RALDA * Její osobní asistentka

Na vesmírné lodi *Cortés*:

FAYE DURRICKOVÁ * Dobrodružka

NURIA SUEDEOVÁ * Její starší sestra, profesorka

ERNEST „23“ KAROPOPOULOS * Pilot SKV/SDV

ANDREW McFAIDEN * Major a velitel oddílů justifierů

LOPEZOVÁ * Justifierka BaInu

HARPER * Justifier BaInu

INKMAN * Justifier BaInu

EMERALD * Justifier BaInu

Na planetě Hakupu:

ANATOL LYSSANDER * Bývalý pilot na tratích dlouhých vzdáleností

FREDINALD ZUMI * Předseda Mezihvězdné obchodní komise Hakupu

DARA DARAKINTA * Členka Mezihvězdné obchodní komise Hakupu

Gauss Industries:

VERONICA CROMPTONOVÁ * Vedoucí archeologického průzkumu pro GI

MARC MILLERS * Inženýr u GI

Na vědecké stanici Šivova pevnost:

PROFESOR OPHRAY FANDARAM * Vedoucí vědecké stanice

PROF. DR. TAMARA HUNTINGTON-SINGHOVÁ * Vedoucí vědecké stanice

Na planetě Putin:

MAXIM MEDOČOV * Guvernér planety Putin

MAJA ERINAVA * Ředitelka jedné oblasti na Putinu

PJOTR GRUŠIN * Ředitel jedné oblasti na Putinu

BILL KASPAROV * Ředitel jedné oblasti na Putinu

TERENCE OMINSKI * RussMining

Technologický řád:

OLONIN LYSSANDER * Krisův poloviční bratr (člen 2OT)

SCARLETT LYSSANDEROVÁ alias KRATOS BETA 21/239 * Krisova poloviční sestra (členka 2OT)

DAIDALOS BETA 21/1245643 * Člen 2OT

JOULE * Členka 2OT

KOTHAR GAMMA 57/1 * Člen 2OT

Bangash Industries:

MAYERS * Vyjednávač Bangash Industries

INSTRUKTOR B. MALHOTRA * Instruktor u Bangash Industries

HUMBOLDT * Jeho tajemník

Spojené Lidské národy Létaující do vesmíru (SLLV):

LETECKÝ MARŠÁL WILHELM FRIEDRICH TANNMANN * Velitel flotily SLLV

TRIFFONI-DALE * Předseda SLLV

Na vesmírné lodi *Jeton*:

PROF. NIMOY INGSTRABUR * Lékař na *Jetonu*

PLUKOVNÍK MICHELLE LAROUXOVÁ * Velitelka *Jetonu*

DESÁTNÍCI SPECIALISTÉ REDHAND & WELLINGTONOVÁ * Speciální vojenské oddíly *Jetonu*

POZEMNÍ VELITEL UŠTROV * Velitel speciálních vojenských oddílů *Jetonu*

PAŠULEK * První inženýr na *Closeru*

BYTOSTI

CHIMÉRY / HUMANOIDÉ-BETA * Smíšené bytosti ze zvířete a člověka, výpěstky laboratoří koncernů a vlád; jeden až tři metry velké, podle použité zvířecí DNA; pohled na ně připomíná vlkodlaky z klasických hororových filmů

KOLEKTOŘI * Mimoszemská cizí rasa; používá se i pojem *Samaritán* (na základě prvního kontaktu)

HAKUGEI * Pestře opeřená dravá létající ještěrka na Hakupu

TIRANI, TIRANOI * Čtyřnozí humanoidé

KONCERNY & ORGANIZACE

BANGASH INDUSTRIES (BAIN) * Asijský výzkumný koncern

HVĚZDNÁ CÍRKEV (HC) * Sloučení křesťanských konfesí do mezihvězdné mise

VÝCHODNÍ HVĚZDA (VS) * Indie, Pakistan, Spojená Korea, Japonsko, Taiwan a Emiráty

FEK * Feudální evropská koalice, sestávající z Německa, Polska, Ruska a Anglie

GAUSS INDUSTRIES (GI) * Evropský výzkumný koncern

GUSA * Velké spojené státy americké

HARDCASTLE & CO * Vládní koncern GUSA

IJAS * Indicko-Japonsko-Arabský syndikát, výzkumné konsorcium

TECHNOLOGICKÝ ŘÁD (2OT) * Řád, který má za cíl odstranění choulostivého lidského těla, aby dal využitím techniky více možností rozumu

TTMS * Terra TransMatt Specialities Inc., mocný koncern s TransMatt monopolem

SLLV * Spojené Lidské národy Létající do vesmíru; vesmírná OSN

POJMY

ADN * Arabský „Ráj“

AGILOMONE * Drogy hbitosti, nelegální

AHUMÁNCI * Označení pro nelidské rasy; dříve „mimozemské“

STAROVĚKÁ * Už neexistující vysoká kultura, která už před lidmi provozovala vesmírné lety a jejíž artefakty se nacházejí na jiných planetách. Takové artefakty jsou velice žádané

ANDROID / GYNOID * Označení pro mužské popř. ženské roboty navenek vypadající jako lidé

ANTIGRAVITAČNÍ PULZÁTOR * Přístroj podobný trysce vytvářející pod sebou omezené pole malé až nulové gravitace

ZÁSOBNÍK AROMAT * Malý přístroj s pilulkami, které změní chuť jídla či nápoje

AUTOMATY, PLECHOVKY * Urážlivá přezdívka pro členy 2OT s vyššími svěceními

BETA NEBO CHIMÉRA * Pohrdavé označení pro humanoidy-beta

BOT * Zkratka pro roboty

CEO * Generální ředitel

CHEMIKÁL * Osoby, většinou znetvořené, se silnými psionickými schopnostmi. Znetvoření je často způsobeno tím, že rodiče užívali během plození/těhotenství léky měnící geny

CODRIVER * Osoba, jíž se zmocnil Driver (poháněč)

KOLIE * Zkratka pro „Kolektory“

DEA * Úřad pro boj s narkotiky; Úřad pro zničení nelegálního obchodu s drogami

DRIVER * Duchovní bytost, která žije v symbióze s člověkem

EMP * Elektromagnetický impuls, ruší nebo ničí elektronická zařízení

EXEC * Zkratka pro „Řídící pracovník“, vysoce postavený koncernový spolupracovník ve vedoucí funkci, např. guvernér

ŽELEZNATOPLASTOVÉ ŘEMENY * Pouta z extrémně tvrdé umělé hmoty

PRVNÍ KONTAKT * Výraz pro první setkání lidstva a mimozemské rasy

GARDEUR * Výraz pro bezpečnostního pracovníka nějakého koncernu

HARDBALL * Tělo zpevňující hra; směs fotbalu, rugby, lakrosu, baseballu

VYSOKOREGÁLOVÉ ÚLOŽIŠTĚ * Sklad s obrovským nahromaděním regálů vysokých několik kilometrů; zabírají mnoho čtverečních kilometrů

HOLO-KRYCHLE * Kostka, v jejímž nitru jsou promítány filmy a obrazy ve 3D. Existují různě velké modely

IC * průkaz obsahující osobní údaje a biometrická data

INTERIM * Sféra, kterou se člověk pohybuje při SKV a SDV

ISOVODA * Minerální voda s chuťově neutrálními izotonickými přísadami

JUSTIFIEROVÉ * Zásahové týmy koncernu pro útoky, průzkum planet atd.; převážně vojenského charakteru

SKV * Skok na krátké vzdálenosti

SDV * Skok na dlouhé vzdálenosti

MEDIÁTOR * Osoba, která se umí napojit do myšlenek a pocitů jiných bytostí, především ahumánních

MEDICI * doktoři medicíny, lékaři

MINISTRÁTOR * Vedoucí Hvězdné církve

NAMASTE * Pozdrav, z hindštiny

NATUS-TANK * Nádoba, v níž se chovají bety

KOM * Malý počítač, případně komunikátor

PHIR MILENGE * „Na shledanou později“, z hindštiny

PUGNAMINE * Bojová droga (zvyšuje agresivitu a výkonnost, snižuje vnímání bolesti), nelegální

RAK-LAFETY * Zkratka pro raketové lafety

RESPIRÁTOR * Dýchací maska s integrovanou kyslíkovou kapslí

SACHBET(I) * „Přítel(kyně)“, z arabštiny, ironické označení policisty

ŠROUBOVÁK * Mechanik

POLÉVKA SOROYI * Chutný pokrm na základě zavařených skořápek měkkýšů, hovězího a nudlí, k tomu se podává humusová pasta

SORULIT * Uměle vytvořená univerzální buňka, z níž lze vypěstovat nej-
různější věci

STARLOOK * Mezihvězdný zpravodajský magazín

FLANĎÁK, CTITELKA BOŽÍ * Opovržlivé přezdívky pro členy Hvězdné
církve

SÚK * Trh, tržiště

SUPERVOJÁK * Geneticky nebo medikamenty vylepšení vojáci, většinou
gardeuři. Dnes jsou léky, které se k tomu užívají, nelegální.

TABLETO * Milimetr tenká folie, na kterou lze malovat jako na papír; je
vybavená miničipem, který obrazy zaznamená

TARÓTEE * Povzbuzující nápoj

VEEP * Zkratka pro viceprezident; stojí pod Exeky

VELOXCIDE * Drogy rychlosti, nelegální

ZERO G LONG COMBINATION VEHICLES (ZG LCV) * Tahače s mnoha ná-
věsy, nadzvedávané antigravitačními pulzátory; mohou být až tři sta
metrů dlouhé a pohybovat devíti sty tunami

PRVNÍ JEDNÁNÍ

První scéna

1. ledna 3042 A. D.

SYSTÉM: SOL

PLANETA: ZEMĚ / TERRA (VOLNÁ ZÓNA)

GLOBALNÍ SKLADIŠTNÍ JEDNOTKA: I

KOORDINÁTY: 45°26'N, 12°20'E

Zrovna dneska musí lejt.

Stěrače kvičivě klouzaly po širokém čelním skle a hrnuly závoj z prachu a vlhkosti na stranu. Metronom deště.

Kris se podíval z deset metrů vysokého kokpitu obrovského antigravi-
tačního trucku na zbytky dávno uplynulého času.

Poslední vyšisované ruiny města lagun měnily barvu. Déšť je kapku za kapkou zvlhčoval a zvlhčoval i vyschlou, popraskanou půdu Benátského zálivu, která se měnila z popelavě šedé na černou. Staletí staré zbytky paláců, ulic a mostů také tmavly, jako by se chtěly přizpůsobit okolí a zamaskovat se, aby zmizely před přibližujícím se, burácivým ničivým strojem.

Tři sta metrů dlouhý, křiklavě červeně natřený truck se hnal rychlostí dvě stě osmdesát kilometrů po bývalém mořském dně. Místo kol sedělo pod několik tun těžkým obrem množství tlumeně bručících pulzátorů a nechaly jej vznášet se deset centimetrů nad povrchem. Vysoce výkonné otáčivé rotory na zádi po stranách návěsu jej posunovaly.

Jedenáct týdnů sucha. Jasně, že se to musí měnit právě teď.

Kris si vzal z přihrádky čokoládovou tyčinku a jednou rukou ji rozbíhal. Druhá ruka zůstala na multifunkční konzole, kterou vozidlo řídil. Na pulte volantu s četnými tlačítky a dotykovými ploškami. Nejružnější údaje žhnuly šikmo před ním a odrážely se v jeho zelených očích. Měnící se vnější obrazy trucku, dodávané dvěma tucty kamer, byly promítány na

kotouč. Jen s nimi byl s to jistě řídit vozidlo, které patřilo Gauss Industries, a to bez autopilota.

Kris byl nájemný vozka a uměl pohybovat vším, co před něj postavili, pokud to disponovalo nějakým pohonem.

Déšť zesílil. Metronom se sám od sebe kýval rychleji.

Doufám, že nebudu muset vystoupit. Na to totiž nemám vůbec chuť.

Ukousl si a vychutnával chuť, která se mu rozšířila v ústech. Byla sladká, lepkavá a jaksi uvolňující.

Objevilo se staveniště uprostřed bývalého kanálu Grande.

Kris o kanálu věděl jen proto, že si před nástupem do práce přečetl situační plán, aby se připravil na manévrování. Starší pozemská historie ho zvlášť nezajímala; jemu se už přítomnost zdála dost namáhavá. Ale připouštěl, že Benátky musely být kdysi krásné město.

Snímky z doby před tisíci léty na něho udělaly dojem. Rozmáchlý hlavní kanál, který vypadal shora jako křivý otazník, spousta vedlejších kanálů, paláce, barevné cihlové střechy, náměstí a skrytá místa v sobě měly cosi z nějakého retro zábavního parku. Dnes už to všechno nebylo víc než sbírka nepotřebné minulosti a jen mu to ztěžovalo posunování. Voda, které město vděčilo za mimořádný šarm, už dávno neexistovala.

Kris se usmál. *Dnes jsem jediný benátský gondolier.*

Vznikly nové stavby – i když jen přechodně. Uprostřed zbytků Sere-nissimy se zvedaly jeřáby, světlomety zářily shora a osvětlovaly umělý kráter, který vytvořily stavební stroje. Ten pohled připomínal Krisovi otevřenou ránu, v níž se nemilosrdně rýpalo. Záchranný oddíl Gauss Industries tam něco našel. Nyní potřebovali profíka, jako je on, profíka, který uměl jezdit i bez podpory autopilota.

Opravdu kopali! Donedávna si ještě myslel, že bude odvážet náklad obzvlášť těžkých kontejnerů z nějakého vysokoregálového úložiště. *No jo, ať to bude cokoliv, náklad je náklad. Ale je to alespoň něco jiného než obvyklé obrovské bedny.*

Trochu stranou parkovaly čtyři neforemné vznášedlové tanky, na jejichž střechách se otáčely malé radarové antény a byla na nich připevněná šestihlavňová protiletectká děla. Naprosto srozumitelné znamení pro všechny, kdo by chtěli *Gaussovi* ten nález upřít.

Hm... Trochu moc standardního ochranného doprovodu. Kris řídil truck přímo k díře. Nezajímalo ho, že přitom drhne ocelovou čelní krycí deskou dvanáct metrů široký průsek mezi ruinami a působí ještě víc zkázy než uplynulá staletí. Benátkám už dávno odzvonilo. Odhazoval kameny vpravo i vlevo, poslední odporující dřevěné trámy, které konzervovala sůl a vedro, se tříštily. Před truckem se sunula malá hromada suti a na okrajích padala stranou.

To je dobrůtka. Kris se naklonil na stranu, aby si vzal další čokoládovou tyčinku.

Pohled mu uvízl na levé ruce. Na prsteníčku, na němž se zaleskla *památka* a soustředila na sebe pozornost.

Dnes žila v jiném místě vzdáleném od Země tři skoky na dlouhou vzdálenost. U jiné ženy a se dvěma adoptovanými dětmi, které byly jeho dceři dobrými sestrami. Rád by byl Umaiui nenáviděl, ale nedařilo se mu to, ačkoliv mu vzala Sorayu. Jeho holčičce byly tři roky – a neznala ho.

Můžu si za to sám. Jestli si...

Modrá komunikační lampička zablikala, potom řekl ženský hlas z reproduktoru: „Opozdil jste se, vozko.“

To přerušilo jeho sebetrýznivé myšlenky. *Naštěstí.* Kris si vydechl. „Stěžujte si u svých mechaniků, slečno,“ odpověděl nevrle, ale hned mu bylo toho tónu líto. Ať s ním mluvil kdokoli, nemohl za to, že jeho soukromý život byl podobnou hromadou trosek jako Benátky. „Dřív byli šroubováci u Gaussů rychlejší. Vrtule kormidla...“

„Nepotřebuji od vás žádnou odpověď,“ obořila se na něho chladně. „Opozdil jste se a jste příliš rychlý. Je sice hodné uznání, že se svou zběsilou jízdou pokoušíte dohnat zdržení, ale nyní zmírněte rychlost, nebo mi vpadnete do staveniště.“

„Potvrzeno,“ odpověděl Kris nevzrušeně. „Příjezd za minutu.“ Stiskl na konzole *posun zpět* a zamířil lehce doprava, aby se zastavil vedle kráteru.

Kruci, ona má pravdu. Zužuje se to!

Vozidlem to trhlo. Kdyby se vymklo zpod kontroly, mohlo by svou vlastní vahou tímto tempem zbourat uliční blok skutečných, stabilních domů. Proto raději nechtěl vůbec vědět, co to provedlo s jeřáby, hliníkovými konstrukcemi a lehkými kontejnery.

„Vypočítaná brzdná dráha: Pět set třiačtyřicet metrů,“ ohlásil počítač střízlivě. Autopilot odmítal při tomto způsobu jízdy jakoukoliv službu. Zablíkala dvě varování, která Kris ignoroval. Chvatně klepal na tlačítka, sunul prsty po dotykových ploškách.

Rychlost klesla. Truck korigoval svou cestu a dál se prokousával sutinami.

Och, páni, to je užší než úzké! Kris proklel znovu prsten na svém prstu a myšlenky, které vyvolal.

Modré komunikační světlo se opět probudilo k životu. „Vozko? Co to děláte?!“ zvolal ten ženský hlas, slyšitelně ve stresu. „Ještě pořád jste příliš rychlý!“

Kris viděl lidi v kanálu, kteří se k němu otočili. První se rozběhli, dva vznášedlové tanky odjely z opatrnosti z cesty. Silné vzduchové proudy kolem nich tlačily déšť a špínu stranou. „Bez starostí. Přistanu přesně.“ *Svatý otče Všemíra Wotane, dej, abych nelhal.*

Bez ohledu na materiál nechal Kris vyjet třicet podpěr, na které mohl nechat truck ve stoje klesnout, aby šetřil pulzátory. Při skoro osmdesátikilometrové rychlosti za hodinu působily jako frézy a rozervávaly půdu. Špínu zvirfily metry vysoko. Stala se z ní mohutná vlajka z prachu, kterou za sebou vozidlo táhlo, jako by hořelo.

Krise to vtlačilo do pásů a měl plné ruce práce s řízením. Hrozilo, že návěš vybočí a smete bokem staveniště.

„Vypočítaná brzdná dráha: osmdesát sedm metrů,“ ohlásil počítač. „Pozor: poplach, kolize.“

Sakra!“ zvolal Kris, narovnal stroj a vypnul antigravitační jednotky. Sto tun získalo rázem zpět svou skutečnou váhu a tlačilo na podpěry, které se zabořily do půdy.

Truck se sesunul dolů – a zastavil.

Červená hlášení se blýskala na digitálních armaturách, dvě podpěry se zkrivily, ale jinak se nestalo nic. Prostřední senzor pravé strany hlásil: „Vzdálenost od překážky: 0,002 metru.“ Odpovídající kamera ukazovala Krisovi podstavec jeřábu v makrosnímku. Těsněji už by to nešlo.

Nechal pulzátory vyjet a tím vytáhl spřežení ze země. Manévroval k levé straně a postavil truck na podpěry. Ještě jednou se pořádně nadechl, dvě vteřiny počkal a stiskl komunikační tlačítko. „Příjezd, jak jsem před-

pověděl, „ohlásil, zavřel oči a polkl. *Zatracenej prsten!* Doufal, že dvě zkřivené podpěry byly opravdu celá škoda.

„Vystupte, vozko,“ nařídil mu ten ženský hlas tónem, jako by se jednalo o přepadení. „Potřebujeme vaše zhodnocení.“

„Potvrzeno.“ Kris stiskl tlačítko pro výstup. *Prima. Ven do toho psiho počasí.*

Kokpit klesal jako výtah dolů, zatímco on si přes své černé tričko přehodil křiklavě červený nepromokavý plášť a nasadil si žlutou helmu. Na staveništi bylo pro vlastní bezpečí důležité, aby byl vidět. Vysoké holínky ho ochrání před blátem, nohavice černých kargo kalhot nacpal do nich.

Kokpit zastavil metr nad zemí.

Tak tedy tu špatně naladěnou dámu pozdravíme. Ale hlupáka ze sebe dělat nenechám.

Řídící konzolu Kris stáhl a vzal si ji k sobě, potom se vyhoupl ze dveří do mrholení. Vonělo to tu po prachu a vlhkosti, ve vzduchu se vznášel lehký nádech řas a soli. Přízračné moře.

V záři umělého osvětlení si uvědomil, jak velké staveniště je a jaké nesmírné úsilí Gauss Industries vynaložily, aby nález zachránily. Z jeho LCV a z desetimetrové výšky mu často hrozilo nebezpečí, že své okolí podcení. Kris si mezi jeřáby a stavebními stroji připadal neuvěřitelně maličký.

Spěchala k němu skupina lidí ve žlutých overalech do deště, na kapucích ochranné přílby. Měli u sebe vodotěsné komy, dva na ně horlivě psali.

Jejich džob bych nechtěl.

V čele kráčela žena kolem padesátky. Hrdě nesla kolem krku hrtanový mikrofon, jako by to byl cenný šperk, za ní přicházeli inženýři. Doprovázelo je pět ozbrojenců, kteří vězeli v těžkých tmavohnědých krunýřích z kovu a kevlaru a v rukou drželi automatické pušky se širokými hlavními. Vojenské přílby byly kompletně uzavřené, zvenku neprůhledná hledí jim brala lidskost. Gardeuři podniku.

Pochodoval jim rozměklou půdou naproti.

„To je tedy ten muž, kterého nám doporučili,“ přivítala ho ta žena a zněla rozčileně. „Když agentura uvedla vaše jméno, neříkala nic o tom, že jste kaskadér.“

Nenech si od ní zatápnět. Před jejím mužstvem už vůbec ne. „Je mi líto, slečno...“ přečetl si její jméno na odznaku, „... Cromptonová. Měl jsem problém s kvadribarstabilizátory, což rotační kvadrifugu kompenzátorových válců...“

Zvedla ruku, aby ho přerušila. „Technické blábolení mě nezajímá, vozko. Jý jste tady, my chceme něco naložit.“ Cromptonová ukázala na LCV. „Můžeme něco naložit, nebo vaše malá jezdecká vložka truck příliš poškodila?“

„Ne. Všechno je v nejlepším pořádku. Parkuju tak v Benátkách vždyc-ky.“ Kris viděl, že se jeden z inženýrů zešíroka zubí. Ten muž pochopil, že částečné vysvětlení sestávalo z vymyšlených pojmů. „Chtěli jste moje odborné mínění?“

„Pojďte.“ Cromptonová se otočila a šla ke staveništi. „A strčte si svou prostorekou vyřídilku někam, vozko. To na mne nezabírá.“

Já nemám prostorekou vyřídilku. Kris ji s ostatními následoval. Holinky čvachtaly kalužemi. *Jen to zkouším.* „Od kdy Gauss zase vykopává artefakty?“ zeptal se, aby odvedl její pozornost od sebe. „Myslel jsem, že to téma je dávno pasé.“

„Pro vás jako externistu určitě.“ Zakoulel očima. Spolupráce s koncer-ny ho netěšila. To nebyli lidé jeho rázu.

„Promiňte, že vás oslovím. Už se ví něco nového o Babylonu 5?“ ze-ptal se ho muž, který se před chvilkou zubil, ale veselost ho zcela opustila. Jmenoval se Millers, jak oznamoval štítek se jménem na jeho hrudi.

„Planeta Babylon 5?“ Kris pokrčil rameny. „Přijde na to. Proč se mě na to ptáte? Nemáte tu příjem?“

Millers potvrdil, že ne. „Vyzarování nálezu ruší některé signály, třeba ten orbitálního zpravodajského satelitu. Poslední, co vím, je, že Kolektoři přistávají na Babylonu 5.“

„To přistávají ještě pořád. Kromě toho zaútočili na Kitomeu, jak hlásil *Starlook*.“

Millers zpomalil. „Zeus je ochraňuj,“ zamumlal a přitiskl si svůj kom-pevnější.

Kris se na něho soucitně podíval. „Máte tam příbuzné?“

„Žijí tam dobří přátelé,“ odpověděl a dohonil je poté, co na něho Cromptonová vrhla vybízivý pohled. „Kéž jsou bohové Olympu s nimi! Modlím se, aby se jim včas podařil útek.“

„Nepatří planeta FEK? Ti se přece normálně o své občany starají.“

„Ne. Přenechali ji pod rukou do nájmu Automatům. Proto si dělám takové starosti.“ Millers se odmlčel, protože se na něho Cromptonová zase podívala. „Promiňte, slečno.“

Kris povytáhl ramena a trochu ohrnul rty. *Zvláštní.*

Normálně FEK nespolupracovala s Technologickým řádem, jehož členům se pohrdlivě říkalo Automaty, ráda. S řádem, který se specializoval na to, jak se zbavit lidského, údajně choulostivého těla. Proto nebyl každému po chuti. I jeho motiv zněl lépe, než jaký byl ve skutečnosti. 2OT, jak se to zkracovalo, šlo o to, aby dali lidskému duchu víc svobody a zbavili se masa, proto si jeho členové vytvářeli nejrůznější náhradní údy, umělá těla a aparáty. Velikášská snaha o nesmrtelnost za pomoci techniky. A ve srovnání s většinou koncernů a vlád vlastnili vynikající techniku, to jim bylo třeba přiznat.

Kris se oťrásl, když jen pomyslel, že by si bezdůvodně nechal vyměnit různé části těla. „To bude v pořádku, Millersi,“ pokusil se muže povzbudit, opravdu tomu však nevěřil. 2OT byl známý tím, že planety efektivně využíval, ať už jakoukoliv formou, a přitom se málo staral o obyvatelstvo. Že by lidi chránil před útoky kolií, tomu už vůbec nevěřil.

Kolie. Kdo vůbec začal s tím zatraceným podceňováním?

Ta milá, dlouhosrstá psí rasa neměla ani náznakem nic společného s opancéřovanými ahumánci, kteří opovrhovali lidmi. Pravděpodobně měla ta psí zkratka vyjádřit pohrdání vůči protivníkům. Krisovi se to zdálo nevhodné, ale přesto to používal. Šlo to ze rtů jednoduše a rychleji než *Kolektor*.

Došli k okraji jámy.

Kris se podíval do čtyři sta metrů široké díry a odhadl její hloubku na čtyřicet metrů. Dělníci a jejich stroje se prokopali půdou, až narazili na rezavý nález. Ležel tu pečlivě odkrytý: dvě stě metrů dlouhý, na nejsilnějším místě zhruba dvacet metrů v průměru. Připomínal trochu prastaré rakety na pevná paliva. Kolem něj byly ovinuty první ocelové řetězy a lana, ježaby se připravovaly k nakládání.

Kris počítal s něčím víc. S blikajícími světly na trupu, tajemnými zvuky nebo symboly. *Tohle bylo nějak... nudné.*

V nejnebezpečnějších oblastech bezprostředně pod řetězy pracovali nekomplikovaní nákladní roboti a humanoidé-beta. Bety byly zkříženci

zvířete a člověka. Podniky a planetární vlády je nasazovaly podle použitelnosti jako laciné dělníky. Bylo je možné pěstovat ve skoro každé zvířecí formě. Tady nasadili buvolí bety; kvůli jejich mohutné tělesné síle. Měly na sobě rudé overaly do deště. Groteskní bytosti s býčími hlavami a rohy, které měly humanoidní postavu.

„Elegantní,“ komentoval Kris. „To je přece zase jednou nález. A co je to, slečno Cromptonová? Zahrabaná skládka jedovatých odpadů z 21. století nebo přece jen něco užitečného?“

„Nový, neznámý pohon,“ odpověděl Millers rychle.

Příliš rychle, jak si přečetl z ledového výrazu Cromptonové. „Než náš inženýr vyžvaní ještě další tajemství, měl by jít k záchrannému týmu dvě a nahlásit vyzvednutí,“ řekla řezavě. Millers se rozběhl. „Neprosila jsem vás o to, abyste nebyl křečovitě nenucený, vozko?“ Vůbec nepočkala na jeho reakci. „Co od vás chci vědět: Unese LCV bezpečně dvanáct set tun?“

„To je maximální náklad,“ opáčil Kris a nabádal se, aby dostál její prosbě. Nebyl od přírody pohodový typ, spíš působil většinou napjatě. *Soustřed’ se na to, o čem máš ponětí.* „Pokud je váha rozdělena rovnoměrně, bude to jen obtížné.“ Ukázal na hrbol, který se táhl v zadní třetině kolem nálezu a připomínal naleštěný svar. „Pokud v tom ale vězí čtyři sta tun, máme problém. Potom vyprostíte ten pohon jen kosmickou lodí. Příliš nevyváženosti pro LCV, i když Gaussovi technici kolem trucku pěkně vyšívali, aby byl výkonnější.“

„Tak narychlo teď žádnou nedostanu.“ Cromptonová se mu dívala přímo do očí. „Vy to *musíte* dokázat. Proto jsem si vás objednala. Jak nám řekli u Gause, jste na Zemi nejlepší, když jde o nadměrný náklad. Kdybychom tu měli *našeho* nejlepšího, ráda bych se bez vás obešla.“

„To zní, jako byste měli naspěch?“ Kris na její urážlivou poznámku nereagoval a podíval se na hranaté vznášedlové tanky a bojová děla. *Zdá se, že je to přece jen velmi cenné.*

Pohledem znovu zabloudil do hloubky. Pro něho byla jáma oživlou hodinou dějepisů. Nacházel se uprostřed začátků lidských vesmírných letů na dlouhé vzdálenosti. To se mu naproti tomu zdálo zajímavé.

Protože lidstvo nebylo s to zkonstruovat efektivní pohony, hledalo cestu ke hvězdám v zemi, v pyramidách a v chrámech starých vyspělých

kultur. Vraký zřícených mimozemských lodí. Vědci jednoduše kopírovali věci, kterým rozuměli.

O tyto vraky se vedly války, neboť byly klíčem k vzdáleným planetám, a úplně změnily život na Zemi.

Sice ještě existovalo hovorové pojmenování teleportace, jak ji lidé znali ze starých sci-fi. Správný pojem zněl technologie TransMatt a zacházel podstatně dál než fiktivní teleportace. Ale technika byla drahá a monopol na ni měly TTMS koncerny. Bylo k tomu třeba koupit a vystavět vysílací a přijímací stanice s přenosovými oblouky, kterými bylo nutné projít.

Kris už nějaké viděl v budovách koncernů. V nich vykládal své dodávky. Zlé bylo, že takový přenášecí oblouk směl mít rozměry jen dvacet jedna čtverečních metrů. To silně omezovalo druh transportovatelných objektů, jak mu vysvětlili technici. TransMatt kromě toho potřeboval také delší dobu, aby ty trasy překonal. Na světelný rok měsíc cesty prázdnotou. Bezpodmínečná výhoda: Žádné poškození zdraví.

Někomu se to zdálo příliš pomalé, především koncernům.

Během staletí byly se stoupajícím technickým chápáním a výměnou s ostatními rasami odhaleny další záhady motorů, pohonů a reaktorů. Ale v kosmických lodích toho ještě hodně fungovalo, aniž by kapitáni a strojníci věděli proč. Cesta do vesmíru zůstávala napínavá, právě když vedla interimem.

Dnes už se na Zemi oficiálně nehledaly pozůstatky mimozemských kosmických lodí. Tento stupeň nechali lidé za sebou.

V podstatě.

Vznášedlové tanky se svými šestihlavňovými děly se nepostaraly o to, aby se Kris cítil bezpečnější. Ten nález u jeho nohou jistě lákal nebezpečné závistivce.

Lidstvo je praštěný. Nenastoupil bych do trucku, o němž bych nevěděl, jak funguje jeho motor. Kris si zkusil představit, k čemu by byl dobrý tento pohon. Skoky na dlouhou vzdálenost? V jeho hlavě se řadily otázky. Pro motor na krátkou vzdálenost by byl předimenzovaný. Vrhací mechanismus? Jak starý a odkud?

Kris se usmál. Nakonec museli u Gausse možná vyhovět požadování náhrady nějaké ahumánní rasy, která mohla dokázat, že jeden z jejich předků byl majitelem zřícené kosmické lodi. To se stávalo znovu a znovu.

Ale jedna věc ho obzvlášť zajímala. „Jak se aktivuje takový hnací mechanismus?“ zeptal se. „Vědí to vaši specialisté?“

„Neříkala jsem už, že vám do toho nic není?“ zavrčela Cromptonová.

„Ale ano, je. Nechci, aby tohle... ať je to cokoliv – najednou naskočilo, když to leží na mém LCV,“ kontroval Kris a vsunul si ruce hlouběji do kapes kabátu. „Proto ta otázka. Jsem v dopravních odborech a těm záleží na bezpečnosti jejich členů.“

„Zprv je to LCV GI, ne vaše. Zadruhé je to riziko podnikání,“ odbyla ho. „Nepokoušejte se vyhnat cenu do výšky. Dostanete dvacet tisíc terracoinů za jednoduchou jízdu. Jiní lidé z toho žijou rok.“ Cromptonová ukázala na truck. „Váš styl jízdy je pro vás nebezpečnější než nález. Raději ten vehikl zkontrolujte. Nakládání začne hned.“

Zamířila se svým štábem poradců k jednomu z výtahů, který je svezl do jámy.

Rok? Jaký lidi to zná? Zřejmě takový, který nemusejí platit živobyčí. Kris a bezpečnostní skupina zůstali stát na okraji. „Přesto bych moc rád věděl jednu věc,“ zamumlal a obrátil se na gardeury. „Bude to nebezpečné? Myslím, proč tu vlastně máte tolik silných tanků?“

„Člověk nikdy neví,“ odpověděl jeden z nich záhadně skrze přílbový reproduktor. „Bude lepší, když budeš mít oči otevřené. Zde máš své jednoduché nařízení: Vznášedla tě budou na cestě doprovázet a ty nezastavíš, ať se děje, co se děje.“

Kris ukázal bradou na hnací mechanismus, kolem něhož pokládali čím dál víc kabelů a řetězů. Vznášely se tam malé antigravitační plošiny, aby zvedání jistily. „Když budu mít v zádech *tohle*, budu potřebovat kilometr, abych zastavil.“

„Tím lépe.“ Gardeuri přešli k nejbližšímu tanku a postavili se pod jedny vyklopené nakládací dveře, aby tak unikli dešti. Odtud pozorovali provoz.

To všechno se mi líbí čím dál míň. Kris se vrátil k LCV, otevřel box pod kokpitem a zapnul diagnostický přístroj. Pak vzal ruční skener a obkroužil vozidlo, kontroloval viditelné i neviditelné škody. Teď se ukáže, jestli je opravdu všechno v pořádku.

Už čtyři roky se nechal najímat jako speciální vozka a přihlásil se u Freighteners, nezávislé agentury, která ho půjčovala různým firmám.

Jen práce na Zemi, jen práce na Globální skladištní jednotce I. Transporty zajatců důsledně odmítal. Kris neměl rád dobrodružství, vesmír a kolonie ještě méně. S tím skoncoval. Proto se mu nelíbilo, že podle jeho pocitů něco hrozilo. *Přitom to vypadalo jako snadná zakázka, sakra! Ale přece se nemusí nic stát.*

Plynule dokončil svou obchůzku. Až na ohnuté podpěry se neukázala žádná škoda, ani diagnostický přístroj nic nehlásil.

Může to začít. Kris nastoupil do vakuově zabezpečeného kokpitu a vyjel opět nahoru, sundal si plášť a přilbu. Kontrolní konzole s kliknutím zacvakla. „Hlasová identifikace: Kris Schmidt-Kneen,“ řekl nahlas. „Heslová věta: Život je kurva, a pak máme kvůli němu zemřít.“

„Potvrzeno,“ odpověděl počítač. Armatury se rozsvítily. „Buďte vítán. Alkohol ve vašem dechu obnáší 0,0 %, žádná měřitelná změna zornic. Způsobilost k řízení vozidel potvrzena.“

Už zablikal komunikační signál. „Tady je Millers,“ řekl inženýr. „Jste připravený?“

„Připravený, Millersi.“ Krisovi se ulevilo, že nakládání bude řídit tento muž. Bez jízlivé Cromptonové se obejde.

„Dobrá. Řiďte se mými příkazy a pomalu se pohněte kupředu.“

Dostaveníčko mezi nálezem a návěsem začalo.

Kris sledoval kamerami nakládání, přitom pořad znovu korigoval pozici LCV. Počítač skenoval blíž se snášející hnací mechanismus, hydraulické elementy na návěsu se zvedaly a klesaly, aby náklad spočíval bezpečně jako na lůžku.

Kris kontroloval každý krok, každý pohyb, a podle ruky to vylepšoval. Díky šimrání v břiše věděl, kde to vážne, a počítač pracoval přespříliš přesně. Byl to úkol, který si žádal naprosté soustředění. Potil se, ruce měl studené. Seběmenší chyba mohla mít za následek, že se hnací mechanismus pádem na návěs promění ve šrot. V nejhlupejší případě ho přitom vezme na smrt s sebou.

Konečně se antigravitační plošiny mihly stranou. Jeřáby rozmístily hnací mechanismus po celé délce trucku.

Kris zvýšil výkon antigravitačních pulzátorů na doraz. Neřekl Cromptonové, že to představuje nejtěžší náklad, který vezl od počátku svého života vozky. *Jednou je to vždycky poprvý.*

„Maximální zátěž lehce překročena: dvanáct set jedna tun,“ varoval počítač. „Autopilot pro řízení nedostačující, nutné ruční řízení. Prosím potvrdit.“

Kris poslechl a převzal ještě víc odpovědnosti. Nyní rozhodoval on sám o každém pohybu trucku a s tím spojeným bezpečím nákladu. Jiní by se strachy poblili.

„Tak, teď je to vaše věc,“ řekl Millers a zněl, jako by se mu ulevilo. „My jsme vám náklad předali.“

„Potvrzuji,“ řekl. „A co to je, Millersi? Já to taky neprozradím.“

Inženýr se zasmál. „*Odhadujeme*, a není to víc než *odhad*, že je to hnačí mechanismus skoků na dlouhou vzdálenost. Každopádně podle dosavadních zkušeností. Přesně to říct nemohu. Skeny ukázaly velké množství deuteria a palladia. Reaktor se zdá být založený na nějakém druhu studené fúze. To ještě schází GI ve sbírce.“

„Mnohem důležitější je, jestli je celý nebo rozbitý.“

„Ani to nevíme. Ale v některých vedeních kolem jádra teče proud, to jsme vyzkoušeli. Všechno ostatní musí prověřit naši experti v laboratoři. Dávejte trochu pozor a příště brzděte opatrněji. Šťastnou cestu!“ Millers ukončil rozhovor.

Kris viděl, jak se jeden vznášedlový tank posadil šikmo před LCV. Kamery na disku zachytily ostatní tři: vpravo, vlevo a na zádi. Koncernová eskorta byla připravená.

Zazářilo modré komunikační světlo. „Tady GI jedna. Následujte mne,“ řekl jeden z gardeurů. „Jeďte setrvale sedmdesátikilometrovou rychlostí. My budeme udržovat vzduch čistý. Všechno ostatní odstřelíme z cesty. Potvrdit.“

„*Udržovat vzduch čistý?* S čím to počítáte, GI jedna?“

„Jednoduše to potvrďte, vozko,“ vyšťekl muž. „Potom bude následovat rádiový klid.“

„Potvrzeno,“ řekl Kris a pustil tlačítko. „Blbec.“

Nahodil rotory a trvalo dlouho, než se truck vůbec pohnul. *Super. To jsem si ještě přál. Problémovéj transport. Přitom jsem agentuře říkal, že takový jízdy nedělám. Těch 20 000 toiů mě mělo zarazit.*

Teprve pod maximálním výkonem začal LCV klouzat na antigravitačních polštářích poklidně kupředu a startovat s rychlostí chůze. Trvalo asi

deset kilometrů, než zrychlil na šedesát. Vypočítaná brzdná dráha obnášela jedenáct tisíc a jeden metr.

Nyní začal být Kris přece jen stísněný. *Dobře, že je tu plochá mořská půda.*

Jízda probíhala klidně; až na zneklidňující okolnost, že se každých deset minut objevovaly poruchy u kamer a senzorů vzdálenosti, vždycky přibližně ve výšce hrbu, který se podobal naleštěnému svaru.

To souhlasí, Millers mluvil o anomáliích ve frekvenci. Do prdele, to mi ještě scházelo. To manévrování nezjednoduší. Krisův pohled se mihl po planetárním zpravodajském telegrafu v armaturách a objevil heslo Babylon 5. „Přehrát nahlas,“ poručil palubnímu počítači.

„... Starlook právě dosáhla zpráva, že Babylon 5 napadli Kolektoři,“ řekl mužský hlas. „2OT přerušil obranu, jak se dalo očekávat, a planety se vzdal. Ta tímto propadla pod takzvanou ochranu ahumánců.“

Tím kolie zabraly jednadvacet planet. Jako vždycky se sotva daly zadržet, což zneklidňovalo nejen Krise.

Soraya naštěstí nežila v oblasti, v níž kolie operovaly, jinak by byl už dávno Umaiui kontaktoval a přinutil ji, aby se přestěhovala. V nejnutnějším případě by jí proti jejich dohodě upřel právo péče. Strach a starost lpěly na jeho duši jako bolavé bodláky.

„Turistická a obchodní planeta Babylon 5 poskytovala domov miliard lidí,“ vyprávěl mluvčí. „Podle očitých svědků se podařil jednotlivým menším lodím útek předtím, než Kolektoři dorazili. Mluvčí Feudální evropské koalice odsoudil...“

„Vypnout zvuk.“ *O další planetu víc pro ty sběratele. Doufejme, že se většina z nich dokázala zachránit.* Kris zmáčkl komunikační tlačítko. „GI jedna, zaznamenali jste, co se stalo s Babylonem 5?“

„Ano, zaznamenali,“ dostalo se mu odpovědi. „Přesto dodržujte rádiový klid, vozko.“

Kris přerušil spojení. „Blbec,“ řekl znovu a myslel na Babylon 5.

Kris se domníval, že kolie jsou všeho schopné. Jejich taktika svědčila o tvrdosti, kterou používaly proti všem, kdo se postavili mezi jejich cíle a jejich lodě. Stále stejná, bezelstná slova jejich lakonických poselství už dávno nic neznamenala.

Odkud jste přišli, vy neřádi?

Mezihra

0 25 let dříve

Setkání s dalekosáhlými následky

ČAS: 1. ledna 3017 A.D.

SYSTÉM: Galloway

PLANETA: Hakup (Vlastnictví: Gusa)

MĚSTO: Hakup-City, Západní atol

KOORDINÁTY: 51°31' N, 0°7' W

Pozdě! Příliš pozdě! Všechno vydají! Anatol šel šikmo neosobně zařízenou budovou banky, kolem spousty čekajících, přímo k výplatnímu místu. Podpatky holínek duněly na podlaze. *Moje peníze!* „Moje peníze!“ Odstrčil ženu v čele fronty stranou. „Z cesty!“

Zavrávoral doprava a muž za ní ji duchapřítomně zachytil, jinak by byla upadla. Nikdo neprotestoval proti jeho hulvátskému chování.

Zaměstnanec si ho změřil a sáhl rukou pod pult.

„Vy jste nový, co?“ Anatol věděl, že v rozedraném hnědém kabátě a ve staré košili nedělá nejlepší dojem. Sotva se lišil od chátry, která se příležitostně pokoušela pobočku Hardcastle & Co přepadnout. Právě dnešní datum slibovalo značnou kořist. Vycenil zuby potažené trhlínami. „Vezmu si jen, co mi náleží.“

Čtyři vojáci – s dlouhými, těžkými, impaktními samopaly napůl v zalícení – vpravo a vlevo od výdejního okénka zůstali klidní jako pomníky válečníků. Na jejich černo-zelených krunýřích se skvěl zlatý hvězdný odznak Velkých spojených států amerických nad vzosným H státního podniku.

„Podívejte se na něj, chlapečku. Ti mě znají.“ Přistoupil k tlustému sklu, předklonil se a řekl monotónně do mikrofonu: „Lyssander, Anatol, osobní identifikační číslo: 05/AL/LSP/P3982. Stáří: 53 let.“ Pomalu se narovnal a netrpělivě se podíval na mladého zaměstnance. „Zadejte to už!“

Náhle začal Anatol slyšet zvuky dvojnásobně nahlas, trojnásobně nahlas. Dech ženy za ním, její polykání... cvakání kláves, do kterých zaměstnanec bušil. Vrzání kevlar-ferro-karbonové slitiny, když k němu jeden z opancéřovaných obrátil hlavu...

Už jsem tady uvnitř příliš dlouho! Světlo bylo pronikavější, bzučelo a bolelo ho. *Panno Orleánská, já nechci skákat!*

Mžoural a tiskl si dlaně na uši. „Kde jsou moje terracoiny?“ křičel panicky. „Dej mi mou rentu, ty chromej srágoro!“

Zaměstnanec se podíval na postranní obrazovku, na níž se objevovaly údaje. „Potřebuju vaše IC, pane.“ Slova řvavě duněla jako hnací motory.

Anatol si kvůli tomu potřeboval sáhnout do kapsy. Ale pak by musel snášet zvuky lidí, přístrojů, všeho kolem něho ještě déle. Nutkání utéct mohutnělo, agrese rostla. „Držte hubu!“ běsnil a otočil se k čekajícím. „Slyšíte? DRŽTE HUBU! Teď sundám ruce a musím najít svůj průkaz.“

Lidé se na něj dívali zčásti udiveně, zčásti polekaně. Někteří ho znali a ti vypadali vynervovaně.

Vy mi můžete políbit! Anatol se obrátil k zaměstnanci, jednou rukou pátral ve svých šatech po průkazu, druhou paži vystrčil vysoko do vzduchu. Mělo to být varování lidem, aby nic nedělali a nic neříkali. *Kam jsem ho dal? Do prdele, kde...* Nenáviděl své vlastní prsty za to, že jsou tak hlučné.

Nakonec našel průkaz velký jako šek v holínce a posunul ho přes pult přepážky.

Zaměstnanec jej mlčky přijal a stoicky ho vsunul do zkoušeče.

Anatol zasténal a znovu si rukama zacpal uši. Ještě pořád vnímal všechno příliš hlasitě, skoro ho popadal amok. Dýchání, cvakání, tření, sykání, bzučení, dokonce i světlo vydávalo zvuk! Hnalo ho to na pokraj šílenství.

Můj lék! Musím si vzít svůj lék. Hmatal po své košili a vytáhl ven difuzér s neuroleptikem. Přiložil si ho na krk a zmáčkl tlačítko.

Dávka léku se syčivě hnala kůží do jeho krevního oběhu. Ze žaludku se ozvala lehká, jemná bolest. Jako vždycky, když si lék vzal.

Působil okamžitě.

Zvuky se ztišily na normální stupeň, uklidnil se a mohl zase jakžtakž jasně myslet. *V poslední vteřině.* Pomalu sklonil paže.

„Bylo by lepší, pane, kdybyste si lék proti interimovému syndromu vzal, než vejdete do pobočky,“ řekl zaměstnanec neutrálně, ale v očích

měl jasný soucit. Přečetl si nápis na difuzéru. „Jinak se jednoho dne přece jen spustí alarm, pane.“

Na Anatolově straně pultu se otevřela záklopka a nahoru vyjela hromada pestrých žetonů. Čtyři sta terracoinů, jako každého prvního v měsíci, vydávaných Hardcastle & Co z pověření GUSA za věrné služby pilota dlouhých skoků.

„Prosím otisk vašeho palce jako potvrzení přijetí, pane.“

Anatol přitiskl pravý palec na skenerové pole a shrábl plastové mince. „Přišel jsem pozdě na řadu,“ omluvil se a uvědomoval si svůj nemožný výstup. Neuroleptikum z něho na pár hodin udělalo průměrného, zdánlivě zdravého člověka.

Pohled mu padl na slabý odraz jeho vrásčitého, šedého obličejce. Neoholený, světlé vlasy mu visely bez rozeznatelného účesu až na ramena. Oči měl podlité krví, zorničky mu pulsovaly v rytmu úderů srdce.

Když si vzal svůj identifikační průkaz, přepadla ho hanba. Kráčel kolem fronty svých mlčících známých, aniž by se na některého z nich podíval, a přitom ustavičně mumlal omluvy. Jako tak často.

Opustil budovu, která ležela přímo u otevřeného kosmického přístavu Hakup-City, a nasadil si brýle proti slunci. Světlo, které se odráželo na jemně červeném jezeře, by jinak mohlo vyvolat další záchvat. Vzдор neuroleptiku. U Anatola byl interimový syndrom extrémně rozvinutý, takže musel dávky nepřetržitě zvyšovat. Léky brzy narazí na své hranice, alespoň se toho obával jeho lékař.

Jeho pohled těkal kolem.

Kolem jezera, které mělo svou neobvyklou barvu od nepatrných krystalů ve vodě, se tyčily černé hory. Kamenné masivy vysoké deset tisíc metrů a víc, na jejichž vrcholcích ležel světle modrý sníh. Účinek spousty zázračných krystalů, které se zdržovaly ve vrstvách atmosféry a srážky je táhly dolů. Kvůli tomu zněla přezdívka planety také *Psychedelic*. Děšť, sníh, mlha, všechno, co mělo co dělat s vlhkostí shora, mohlo přijímat pestré barvy.

Dnes je to skoro příliš nevinné. Anatol měl optický chaos rád, vycházel vstříc jeho neméně chaotickému rozumu.

Hrál si se žetony ve svých kapsách. Čtyři sta totiž renty mu nikdy nestačilo pro jeho dvě ženy a šest dětí.

GUSA se staraly spíš špatně než dobře o své kdysi důležité piloty, kteří si nenapravitelně zničili zdraví. Kvůli tomu měl Anatol džob, který neměl s létáním nic společného. A který mu umožnil teprve jeho syndrom.

V týle cítil tahání, jako by on a okolí přecházeli do stavu, který mnozí nazývali hyperprostor, nebulus nebo interim. Bolesti vyvolávané poškozenými nervovými spoji, ale velmi se blížily skutečným, které cítil dříve – jako pilot při skoku.

Jednoduchá, pomalá a neškodná technologie TransMatt lidem nestačila. Pronikat rychleji do vesmíru, rychleji než konkurence, tak znělo chtivé motto. Pomocí kopií mimozemských technik byly do vesmírných lodí vestavovány hnací motory, které jim dovolily překonávat obrovské trasy ve vesmíru. Označení *nadsvětelná rychlost* bylo toliko zástupné. Pravá a především přesvědčivá fyzikální vysvětlení pro všechno, co se dělo, ještě stále neexistovala. Lidská psychika se zdála v některých oblastech relativní. V některých koutech vesmíru vůbec neplatila.

Ale brzy se ukázalo, že se od stovky takových skoků na dlouhou vzdálenost objeví újmy na zdraví. Fyzické a psychické. Člověk cizí technologie nijak zvlášť nesnášel, ale při nedostatku jiných alternativ je ještě pořád používal.

Anatol si přesně vzpomínal na svůj první SDV. Napřed tahání ve vazuu následované nesnesitelným pálením v celém těle, potom svědění, až mu rozum explodoval – aby se hned poté probral v interimu.

Interim byla jízdní dráha v neznámé sféře mezi hvězdami, v níž se člověk hnul s vesmírnou lodí vždycky týden, než se zase s bolestmi vynořil ven. Pokaždé tam jak Anatol, tak pasažéři zanechali kus zdraví jako daň za rychlou cestu.

U něho to bylo podstatně víc než stovka SDV a několik set skoků na krátkou vzdálenost. SKV byly nebezpečné teprve od čtyř set, jak se předpokládalo. Záviselo to rovněž na konstituci člověka, ale čtyři sta byla příliš blízká hranice.

400 toiů. Za to, že ze mne udělali mrzáka, příliš málo.

Jeho kom zazvonil.

Anatol se vytrhl ze vzpomínek a pohledu na hory a vylovil ho z kapsy kabátu. Podle údaje od něho něco chtěl Fredinald Zumi, předseda mezi-hvězdné obchodní komise Hakupu. *Sakra. Na toho jsem úplně zapomněl.* Přijal hovor. „Budete to...“

„Vždycky prvního,“ vpadl mu muž lehce nezřetelně do řeči, „je to s vámi stejná otrava, Lyssandere. *Íy* se ženete pro svou rentu, a *my* sedíme tady a chceme začít s jednáním. *Kdo* tu není?“

„Já?“

„Správně. Skvělá analýza, Lyssandere!“ zvolal Zumi naoko dobře naladěný, a hned nato zněl sžíravě: „Mám tu jako hosty smečku Tiranoiů. Leťte na obchodní základnu! Nebo vám zkrátím vaši překladatelskou odměnu!“

Klik.

Anatol se usmál. *Nebud' si moc jistý v kramflekách, Zumi. Víš, že je to obráceně.* Sešel po schodech správní budovy k jezeru. Několik metrů od něho tam na břehu čekala otevřená vznášející se taxi. Do Hakup-City to bylo nejrychlejší přes vodu.

Nastoupil do prvního taxíku. U přístavu sice stála jeho vlastní loď, ale už pil. Čtyři kořalky, víc ne. Nechtěl však riskovat nehodu.

Cesta začala.

Vznášedlo za sebou se svými čtyřmi sty kilometry za hodinu zanechávalo vysoký, červený zpěněný oblak, který připomínal Anatolovi krev ve stavu beztlíže. I pach byl kovový. Pravý... Na hladině se lámaly světlé odlesky, svítily mu do očí. Bylo mu na zvracení a vytáhl difuzér, aby hrozící záchvat zadusil tvrdými chemikáliemi – a strnul.

Prohlížel si přístroj, těžce dýchaje. *Ne. Musím to vydržet nebo nebudu Tiranoiům správně rozumět.* Anatol zastrčil nepoužitý difuzér zpátky do kapsy, potom se pevně přidržel svého sedadla a zíral dopředu.

Hakup-City před ním rostlo do výše. Jedna strana ležela u jezera, druhá u moře, které mohl Anatol vidět. Rozkládalo se před ním černé jako dehet a tvořilo tvrdý kontrast k červené vodě jezera. Dětila je úzká hráz.

Město bylo životním prostorem jednadvaceti milionů lidí. Žili v obrovských výškových domech. Přistávací platformy pro vznášedla vyčnívaly jako malé listy z tlustých chromových a betonových lodyh. Ve zvláštní zóně uprostřed centra žily ahumánní bytosti, které dostaly od GUSA povolení pobytu.

Anatol slýchal v této souvislosti často od kritických osob slova ghetto a izolace. Na to nebylo potřeba být ahumánní, neboť to ovládali lidé velice dobře sami mezi sebou. Hakup-City se rozpadalo do mnoha malých seskupení a netvořilo tím žádnou výjimku v nespočtu lidských měst v kosmu.

Naši předkové vzali jednoduše problémy ze Země s sebou do kosmu. Hodně utopii ze science fiction románů předcházejících staletí se nepotvrdilo. Ani nejchmurnější, ani nejkrásnější.

Do očí ho bodal *techdrap*, v němž udržoval svou základnu podnik 2OT Technology. Automaty postavily nejen největší výškový dům ze stříbrného, zlatého a rubínově červeného chromu; ne, zřídily jej jako předimenzovanou reklamní tabuli. V průčelích dělalo reklamu pro misi řádu poselství, jak zbavit lidský rozum závislosti na těle. Bez milosti ukazovala videa o proměnách. Na třicet krát třiceti metrech.

Jak jen člověk může? Anatol viděl, jak jsou oddělovány zdravé paže a nohy a nahrazovány kybernetickými implantáty. *A to byla ještě nejnevinnější znetvoření!* Protesty proti nevolnost vzbuzující reklamě jim nikdy nevalily. Ohlas mluvil pro 2OT Technology. *Jak asi vypadá nějaký Tiranoi s náhradními končetinami?*

Vznášedlo přískrtilo rychlost a přistálo u jednoho z mnoha můstků.

Anatol zaplatil a spěchal na obchodní základnu, která ležela bezprostředně u přístavní hráze. Spěchal skrz vstupní halu a plastové toie mu cinkaly a cvakaly v kapse. Dva z nich ztratil. Nemotorně je musel před očima bezpečnostního personálu posbírat. Nikdo mu nepomohl.

Tiranoi, čtyři nohy, humanoidní a snadno vznětliví, procházel tím, co o té rase ještě věděl. Nezastavovali se tu příliš často, ale Hakup potřeboval jejich bio suroviny, aby stavěl vzduchové a vodní filtry. Částice v planetární atmosféře znamenaly pro citlivé plíce a ledviny problém. Pokud se během let dostalo příliš mnoho z nich do krevního oběhu, ukládaly se pod kůži a barvily ji, což nevedlo vždycky ke krásným výsledkům. I když se některé částice nechaly zředit, aby se změnily v umělecké dílo, většině obyvatel by se nelíbilo, kdyby byli pestří jako nějaká hakugeti. Zumi ho bude zase prosit, aby jednal velmi opatrně.

Když jel v plexisklovém výtahu nahoru, podíval se na sebe. *Vypadám jako pobuda.* Třel si strniště. *Dneska je to ale naštěstí fuk.* Tiraniové měli tu výhodu, že jim u cizích ras nezáleželo na tom, jak vypadají navenek. Kromě toho byli skoro slepí.

Anatol se zhluboka nadechl a vydechl, uvolnil se a soustředil se na své nasazení. Tahání v týle se vrátilo, tentokrát to však chtěl.

Průhledné dveře výtahu se otevřely.

Vstoupil do předpokoje jednací místnosti, v němž čekaly dvě dobře oblečené sekretářky za barikádou psacích stolů z lazuritu a měděných prvků. Delegace byla izolována za nimi.

Blondýna zvedla hlavu a změřila si ho. Jmenovala se Sally. „Tak jste tady, pane Lyssandere,“ řekla káravě. „Pan Zumi...“

„Pst,“ přerušil ji Anatol a šel dál. Než ho Sally mohla dohonit, už rozrazil dveře a vstoupil do sálu za nimi. Vždycky bylo jeho strategií nedat na sobě znát, když se cítil nejistě.

Mezihvězdnou obchodní komisi zastupovalo deset mužů a žen a seděla zády k oknům. Tři Tiranoiové stáli proti nim, dělil je dva metry široký stůl. Mlčky se na sebe dívali. Napětí a nevolnost byly pro Anatola hmata-telné. Citelné. Jako slabé elektrické napětí.

To přicházím právě včas, aby mi zvýšili plat. Vyndal kom z kapsy a zastrčil ho do náramkového držáku. Kývl dokola na pozdrav. „Haló, pane Zumi. Zmeškal jsem něco?“

Předseda, dlouhý, vyzábělý muž kolem padesátky, v nařaseném vzorovaném rouchu a s respirátorem před ústy a nosem, na něho vrhl pohled, v němž se snoubily vztek a úleva. Patřil k těm, kdo měli panický strach z částic. „Pan Lyssander. Je krásné, že vás vidím,“ vydralo se tlumenež spod masky. „Můžeme tedy za...“

„Dnes požaduji dvojnásobek,“ skočil mu Anatol do řeči a posadil se. „Mám pocit, jako by hosté byli podráždění. To to ztěžuje.“

„Jsou podráždění, protože vy jste se objevil pozdě!“ vypěnil Zumi a členové komise hleděli na překladatele s odsudkem.

„To je možné. Ale nemění to nic na tom, že to pro mne bude obtížnější,“ trval Anatol s úsměvem na svém a masíroval si kořen nosu. „Dvojnásobek. Jinak se může stát, že mě můj talent nechá na holičkách.“ Ukázal na hory. „Dneska bude určitě modrá mlha, ne, pane Zumi? Já mám modrou rád.“ Anatol se nyní zešíroka usmíval, ukazoval popraskané zuby. „Vy ji tak rád nemáte. Ztracené částice, co?“

„Kdybychom vás nepotřebovali, Lyssandere,“ zasyčela na něho Darakinta, která byla zodpovědná za potraviny a osivo. Měla na sobě křiklavě červené šaty po kolena, navrch bílý přehoz hozený volně přes ramena. „Kdybychom vás opravdu nepotřebovali, okamžitě bych vás z Hakupu vyhnala.“

„Hm, kdybyste mě nepotřebovali,“ opáčil Anatol lhostejně. Byla jeho oblíbenou protivnicí od doby, co jí před shromážděnou komisí popsal, jak nádherně se cítila v noci, kdy nespala se svým mužem, nýbrž s jiným. Bohužel seděl v grémiu i její manžel. Nyní byla rozvedená a zatrpklá. Ale tenkrát ho vyprovokovala odsudkem jeho rodiny, což nebyl u mediátora dobrý nápad. Že to byl on, kdo s Darakintou spal, tajil až dodnes. „Ale potřebujete mě. Kdo jiný by rozuměl Tiranoiům?“ Anatol se podíval na Zumiho a povytáhl obočí.

„Ano, souhlasím. Dvojnásobek,“ řekl s povzdechem a rezignoval. Prohrábl si dlouhé, šedé vlasy a uhladil je dozadu.

„Děkuju.“ Anatolova pozornost se zvyšovala, tahání v šíji se změnilo v jasné píchání. Zároveň jako by se jeho lebka otvírala jako střecha planetária, aby vnímala myšlenky cizinců. Zásluha interimového syndromu.

Anatol ve své mysli „rozuměl“ humanoidům, když strávil delší čas v jejich blízkosti a intenzivně se zabýval jejich myšlením. Získal tím objasnění jejich představ a myšlenek, což mu umožňovalo komunikovat s humanoidy psychicky pomocí obrazů a metafor. Většina z nich na něho a na jeho způsob řeči přistoupila, odmítnutí se mu dostalo zřídka a pouze ve dvou případech byl napaden.

Vedlo se mu přitom jako mnoha kapitánům lodí SDV. Neměl tušení, jak to funguje, ale fungovalo to. Čím horší byl jeho interimový syndrom, tím lépe. Čirá ironie.

Jsou na tom mizerně. Anatolův první dojem z Tiranoiů nebyl dobrý. Potřeboval minutu, aby si zase zvykl na speciální vzory a obrazy této rasy. K tomu do sebe nechal bez obrany bubnovat jejich dojmy a myšlenky, než své hledání obrátil k určitému cíli: k jednání. „Jsou rozladění, protože poslední dodávka protoplazmy sorulitu se zkazila, než byla úplně spotřebována. Podle data trvanlivosti o půl roku dřív,“ vytrídil z myšlenek. „Chtějí odškodnění.“

Zumi a komise se krátce poradili. „Povězte našim váženým obchodním partnerům, že za vadné zboží přebíráme plnou zodpovědnost a nahradíme jim je.“

Anatol přikývl a místo toho přeložil: „Uhrazena bude polovina. Uskladnění bylo vadné.“

Tiranoiové se kvůli tomu pochopitelně nahlas rozčilovali, což u nich

znělo, jako by hnali stádo bizonů tokem řeky a zároveň je cejchovali. *Žádné hezké zvuky.*

Zumi se na něho velmi znepokojeně podíval. „Co je, pane Lyssandere?“

Předstíral komisi, že čte myšlenky, zatímco zíral na jednoho humanoida. „Neakceptují to. Chtěli by víc, protože je to stálo velmi mnoho námahy, aby se zmenšeným množstvím protoplazmy nějak vyšli,“ lhal rutinně. „A můžu vás ujistit, pane Zumi, že jsou pěkně rozzuřeni! Cítím, že nechají jednání vybuchnout.“ Zavřel teatrálně oči. „Okamžik! Jeden z nich myslí právě na Willheima, ministra obchodu Eribanu.“ Díval se z jednoho delegáta na druhého.

Darakinta nespouštěla z Anatola oči. Pozorně ho sledovala. Připadalo mu, jako by se pokoušela číst jeho myšlenky. *To nedokáže*, chlácholil se.

„Vždyť jsem to věděl!“ zvolal jeden člen komise. „Eriban je na tom ve věcech protoplazmy stejně od té doby, co do naší továrny propašoval špiona. Tihle evropští bastardi z FEK nás vytlačili!“

Anatol přeložil Tiranoioům, že Hakupu se zdá jejich chování neuvěřitelně drzé a že pomýšlejí na to, že ukončí jednání. Tiranoiové začali být ještě hlasitější. Pousmál se, opřel se v židli a spokojeně pozoroval zmatek. Jednou rukou si hrál s terracoiny v kapse. *Nakonec dostanu trojnásobek, urovnám tu věc s odškodněním za sorulit, dál bude materiál na vodní filtry pro Hakup a všichni půjdou domů šťastní. Lidi i Tiranoiové. Miluju svůj džob!*

Pět minut obhlížel situaci a právě se do ní chtěl smířlivě vložit, když se otevřely dveře za jeho zády. Anatol se podíval přes rameno a stáhl obočí.

Na prahu stála Sally, za ní následovaly dvě ženy a jeden muž v těsných černých uniformách s vysokým bílým límcem Hvězdné církve. V pouzdrech na bocích vězely nepřehlédnutelné velkorážní automatické pistole, model Thorn. Pokud člověk spatřil členy Mezihvězdné církve křesťanských vyznání, velmi dobře by je mohl považovat za speciální vojenskou jednotku nebo za justifiery nějakého koncernu: vlasy měli ostříhané na krátko, oděv perfektně seděl, černé holínky se třpytivě leskly. Přesto platila církev za mírumilovnou. Většinou. Kromě toho, když se někdo vmísil do jejich zájmů.

Co ti tu chtějí? Anatolův údiv vzrostl, když Sally vkročila do místnosti. Prošla kolem něho k Darakintě a šeptala jí něco do ucha. Okamžitě věděl, že to, co se má stát, je namířené proti němu.

Anatol použil svůj dar, aby se ponořil do myšlenkového světa těch žen. Pochopil, že ti tři představitelé církve přišli na Darakintiny prosby a že zřejmě vyslechli rozhovor při jednání – ať už chtěl člověk pod zvuky Tiranioů rozumět cokoliv. Vyhodnotili to a chtěli představit výsledky.

To byla past na mne! Rozběhla to Darakinta, aby mě odstřelila. I když Anatol neprohlédl všechno, co zosnovala, věděl, že se svými výnosnými manipulacemi při jednání vybuchl! Církev patrně našla cestu, jak cizí zvuky přeložit.

Tajně se dotkl červeného tlačítka na svém komunikačním přístroji a zadal číselné pořadí. Nyní musí přestát deset až patnáct minut, pak bude z budovy venku. *Už zase stěhování. To se holkám nebude libit*, pomyslel si. *Byl jsem příliš bezelstný.* Znovu obrátil hlavu ke dveřím, k uniformovaným lidem, aby viděl, co podnikají. V církvi se nosila znamení hodnosti ve formě bílých symbolů velkých jako toi na solaru, na zádech a na nadloktích. Žena byla diákonka. Oba další byli obyčejní kazatelé.

Anatol tušil, proč se objevili. Byli v hierarchii hodností dost nízko a pravděpodobně je vyslali, aby si v cizině vysloužili ostruhy. Rituál vze-stupu. Církev vlastnila většinu vnějších postů a ráda konala misie s hospodářským úspěchem. Kvůli tomu byli na Hakupu.

Anatol upřel své myšlenky na to trio, soustředil svůj dar na hlavu té ženy. *Ty svině chtějí můj džob!*

„Promiňte, pane Zumi a milé kolegyně a kolegové!“ Darakinta se zvedla a ukázala ke dveřím. „Prosím vás, abyste se mnou přivítali diákonku Heru a kazatele Emanuella i kazatelku Rodostu. Přišli na mé pozvání. Požádala jsem je, aby sledovali rozhovor. Musejí referovat o zarážejícím objevu, co se našeho překladatele týká. Smějí mluvit, pane předsedo?“

Jak jsem to viděl. Anatol se díval z okna a prozatím se choval netečně. Poznal z Darakintiných myšlenek, že ho chce zničit. Byl tu nádech vraždychtivosti? *Nebyl bych věřil, že je tak mstivá. Přitom jsem se při sexu s ní doopravdy snažil.*

Zumi byl překvapený, ale přikývl.

Diákonka Hera předstoupila, kazatel a kazatelka zůstali za ní a měli ruce na pažbách svých automatických pistolí. „Vážená obchodní komise, požehnání Páně budiž vždycky s vámi,“ zahájila s vítězným úsměvem a pokřižovala se. Kvůli její prosté černé uniformě se každý pozorovatel

automaticky soustředil na její obličej. „Moje přítelkyně Rodosta je pozeňnaná a rozumí řeči Tiranoiů. Co od nich slyšela a to, co říkal pan Lyssander, se k sobě nehodilo. Myslím, že se pan Lyssander dopustil hrubých překladatelských chyb. Úmyslně.“

„Ano?“ řekl Anatol naoko znuděně a podíval se na komunikační přístroj. Ještě dvanáct dlouhých minut. „To si nemyslím. Jak asi kazatelka panstvu rozuměla? Určitě netrpí interimovým syndromem.“

Diákonka Hera se na něho usmála a oči se jí leskly škodolibostí. „Tím, že jsme rozluštili jejich řeč?“ kontrovala. „Mluvené slovo je lepší než myšlené, pane Lyssandere.“

Anatol nepřijemným způsobem viděl na jejich myšlenkách, že má pravdu. Bolesti v jeho týle zesílily. Moc se svého daru domáhal. Střídání mezi myšlenkovými obrazy různých druhů jej namáhalo silněji. Syndrom se ohlásil.

Zumi nebyl přesvědčený. „Vidíte, že váhám, diákonko. Až dosud nám pan Lyssander prokazoval dobré služby.“

„Jestli nám doopravdy prokazoval *dobré* služby,“ vmísila se do toho Darakinta, „na to bychom měli přijít.“ Ukázala vybízivě na Tiranoie. „Prosím. Neváhejte.“

„Já těm bytostem nyní sdělím, co nám pan Lyssander falešně přeložil.“ Rodosta si sáhla na záda. Slyšitelně otevřela malou tašku, kterou měla u opasku, jak Anatol předpokládal, a vyndala z ní rourku s tlačítky, na jejímž konci seděl malý reproduktor. Foukala do něj a k tomu mačkala nejrůznější kombinace. Rámus z reproduktoru se ohromujícím způsobem rovnal zvukům, které ze sebe vydávali ti tvorové a říkali jim řeč.

Reakce následovala obratem: Tiranoiové na ni zírali a naslouchali. Když Rodosta skončila, poulili oči na Anatola a jeden z nich začal mluvit.

Kdo mohl počítat s tak otravným vynálezem? Anatol zaostřil pozornost na mluvčího čtyřnožců. K jeho rostoucímu zděšení překládala kazatelka jeho slova správně, když říkala: „Jeho jméno je Ulnghiu a miní, že pan Lyssander tvrdil úplně jiné věci.“ Rodosta pak velmi přesně zopakovala, co Anatol Tiranoiům nalhal.

Sakra! Sakra... krucinál!

Ulnghiu vyrazil nové zvuky.

„Je rozhořčený a vyžaduje smrt muže, o němž předpokládá, že tuto hru provozoval s různými rasami už dlouho,“ překládala lhostejně. „Mohli bychom být šťastní, že kvůli tomuto člověku nedošlo k horším rozmrškám.“

Jdi do útoku, vyvolej pochybnosti o těch hvězdných flandácích. Anatol se přinutil nevyskočit a nehnat se z místnosti. Ještě ho neusvědčili. „Smím poukázat na to, že si kazatelka může všechno vymýšlet?“ namítl a ukázal na Darakintu. „Všichni víme, že na mě má pífku. Mohla ty tři najmout, aby mě nechala vyřídít. Z pomsty.“ *Dobrá práce*, pochválil sám sebe. *Přisadit si a být věcný. Potřebuju čas.* „Tady stojí výpověď proti výpovědi. Neexistují žádné jisté důkazy pro komisi, jestli souhlasí, co říká kazatelka, pokud před sebou máme skutečné členy církve a ne herce.“

„Nezesměšňujte se!“ zvolala Darakinta rozezleně. „Pokoušíte se zachránit si kůži, Lyssandere! Jste žalostný lhář, který nechce nést následky za své činy! Mě by zajímalo, kolik vlád jste ještě podvedl.“

Komise teď mluvila jeden přes druhého, všichni k tomu chtěli něco říct. Zumi sténal a držel si čelo. Byl přetížený.

Jen mluvte, pak nic nepodniknete. Anatol se znovu podíval z okna. Osm minut. *Ted' dělej uraženého a zmiz. To nebude příliš nápadný.* Poma-lu vstal. „Nenechám se obviňovat nebo od Tiranoïů oddělat jen proto, že chcete ukojit svou ješitnost, slečno Darakinto.“ Vytáhl svůj difuzér a dal si další dávku, než ho mohl interimový syndrom odstavit. Jeho zorničky už pulsovaly, jak si všiml na svém vnímání. Místnost a lidé v ní byli světlejší, tmavší, světlejší, tmavší... „Půjdu! Sledujte, jak vy a vaši přátelé dovedete obchod ke konci!“ Anatol udělal dva tři kroky k východu.

Tu se mu do cesty postavili kazatel a diakonka.

„My jsme z Hvězdné církve a pátrali jsme po informacích, pane Lyssandere.“ Hera hleděla vážně a velmi jistě. „Přibližně deset let děláte překladatele. Nevadilo vám vytloukat kapitál ze svého nechtěného daru a vybíral jste si menší hvězdné systémy s primitivními vesmírnými lety, kde žijí ahumánní rasy a lidé, aniž by spolu dokázali komunikovat.“

Anatolův pokus působit odtaziť ztroskotál. Vyrazil na něm pot. Ales-poň bolesti interimového syndromu povolily. Lék účinkoval.

Hera se podívala kolem dokola a ukázala na něho prstem. „Objevil se jako zprostředkovatel mezi planetami a pořádně z toho profitoval. Naše šetření ukázala, že schválně udržoval menší nedorozumění, aby ho i dál

potřebovali. Dvakrát v minulosti jeho pikle vybuchly, dvakrát se se svou rodinou musel velmi rychle přestěhovat.“ Znovu se na něho přímo podívala. „Chcete k tomu něco říct, pane Lyssandere?“

To bys asi ráda! „Vy nemáte vůbec co říkat, tak to přece vypadá, diákonko!“ Anatol nastoupil k útěku kupředu. „Jestli mi chcete něco přišít, obžalujte mě. GUSA proti mně rozhodně nezahájí žádné šetření.“ *Můžeš mi políbit šos.* Podíval se na kazatelku a kazatele. „Z cesty, vy...“

„Já podám oznámení. Jménem svého oddělení mezihvězdné obchodní komise,“ řekla Darakinta bez prodlení. „Jako hodnostářka Velkých spojených států amerických vás nechám předběžně vzít do vazby.“

„Navrhuju,“ skočila jí do toho Hera, „abychom napřed nechali rozhodnout Tiranoie. Konec konců jste humanoidy nepodvedl méně než GUSA a podnik Hardcastle & Co. To se na vás přivalí docela hezké požadavky o náhradě škody i z jejich strany.“ Pokynula a Rodosta hned začala foukat do svého přístroje.

Ta zasraná kudlanka nábožná mě chce taky vyřídít! A to bez jakýhokoliv jednání.

„Počkat!“ zvolal Zumi a krotil své dlouhé vlasy. „To není korektní! Lyssander má pravdu, když říká, že nemůžeme zkontrolovat, co kazatelka Rodosta s tím nástrojem...“

Jeho protest zanikl v hulákání těch kreatur.

Odchod! Rychlostí zvuku! Anatol ani nemusel použít svého daru, aby rozuměl, co chtějí. Ani by to byl jen tak beze všeho nedokázal. Neuroleptikum už jeho schopnosti ztlumilo a smazalo vnímání a myšlenkové obrazy jako houba. Odstrčil diákonku vlevo, ta spadla na stůl, Emanuella kopl do rozkroku, až se sténaje zhroutil. „S kým je tvůj bůh, co?“ Rychle se shýbl a vzal si těžkou pistoli, potom se hnál ven, kolem volajících sekretářek.

Podle rachocení ho sledovalo buď stádo slonů, nebo ti tři Tiranoiové. Dvě nohy proti dvanácti.

Čtyři minuty.

Všechno bude dobrý! Všechno bude dobrý! Anatol chvátal k průsvitnému výtahu, šel přitom pozadu a mířil ústím Thornu na pronásledovatele, kteří zpomalili. Stálo ho obrovskou námahu, aby jim ještě přibližně rozuměl. Přečetl si, že ho chtěli nechat pykat. „Už mi nedůvěřujete?“

řekl jim mentálně. „Překládám pro vás a vyjednávám už dva hakupské roky!“

„Jsi cítit zradou,“ odpověděl UIngbiu vztekle. „Nikdy jsme ti pořádně nevěřili, šilenče, ale neznali jsme cestu, jak tě zkontrolovat.“ Tiranoi nepřetržitě brblal a řval. Anatol jako dřív skutečně řeči těch bytostí nerozuměl. „Dnes jsme konečně získali důkaz. Ti ctitelé model tě usvědčili.“

Dveře výtahu za ním se s tichým *cinknutím* a zasyčením otevřely, jak Anatol slyšel. „Zdá se mi, že je škoda, že tímto končíte naše přátelství,“ řekl na rozloučenou a ještě stále mířil pistolí na Tiranoie. UIngbiuovo přání zabít ho bylo nadmíru zřetelně k přečtení v jeho myšlenkách, vzdor ochabujícímu daru. Tuto příležitost mu Anatol nechtěl dát.

Dveře se zavřely a jelo se dolů. Vzteklé obličeje zmizely.

To bylo setsakra o fous! Skrze zdi viděl vstupní halu pod sebou, do níž vpochodovávaly bezpečnostní síly budovy. *Ještě víc mrzutosti! Co všechno ještě přijde?* Darakinta svou akci zorganizovala extrémně dobře. Bleskurychle přemýšlel. *Když kabinu zastavím a počkám, až...*

Zarachotilo to, výtah sebou trhl.

Anatol zvedl hlavu a spatřil rozzlobeného UIngbiu sedět na střeše. Tiranoi skočil do šachty a mlátil pěstí do krytu. Nyní mu hrozily dva prameny nebezpečí. Shora i zdola.

Anatol klel a zmáčkl nouzové tlačítko stop. Jízda skončila v jedenáctimetrové výšce nad vstupní halou. „Jdi pryč, UIngbiu,“ vyzval Tiranoie pomocí myšlenek, pokud ještě mohl. „Ublížím ti, pokud se mě pokusíš zabít!“ Z bolesti v týle se stalo setrvalé bušení, dojmy bytosti nad ním bledly a byly nejednoznačnější než předtím.

„Jdi se bodnout, čtyřnožče!“ zahřměl na Tiranoie a šermoval Thornem.

V tom okamžiku vybuchlo průčelí vstupní haly a zasyvalo vpochodováající bezpečnostní síly velkými a malými střepy i kovovými vzpěrami. Muži v lehkých krunýřích šli k zemi. Zvedali paže a chránili si hlavy.

Děrou se snášela *Oracle*, Anatolova modrošedě natřená vesmírná loď.

Autopilota naprogramoval tak, aby *Oracle* skrze vysílač v komunikačním přístroji stanovila jeho polohu a pohybovala se k němu navzdory většině překážek. Jednoduché skleněné průčelí loď nezastavilo. Víc než jednou zachránil tento prozíravý postup Anatolovi zdraví, pokud ne dokonce život.

Můj taxík je tady! Ani o chlup předčasně.

Kosmická loď, jejíž tvar připomínal bumerang, se vznášela špičatou stranou kupředu do budovy, strkala hliníkové opěry stranou. Vedení se trhala, lampy se řítily do hloubky a zasáhly dva ze strážných.

Oracle pronikala hlouběji. Jejím pancíři ta trocha odporu nevadila.

Anatol rozstřílel stěnu kabiny, odkopl střepy stranou, aby byla díra dost velká pro skok na svobodu a na *Oracle*. *To musí klapnout!* Vymrštil se ze stoje kupředu a tvrdě narazil na vnější obal. Sténaje, ale s úsměvem na tváři, se sebral a běžel k otevřenému pilotnímu kokpitu v pravé peruti.

Ve stejném okamžiku prorazil Ulnghi střechu a řval za ním.

„Ahoj pozdějc, ty hajzle,“ zvolal Anatol, vklouzl do sedadla a aktivoval uzavírací mechanismus.

Zuřící Tiranoi nasadil ke skoku. Čtyři nohy mu propůjčily dost síly, aby vzdálenost hravě překonal. Roztažené ruce a pusy široko otevřenou, jako by chtěl kousnout do střechy kokpitu, letěl vstupní halou směrem k *Oracle*.

Copak je něco takovýho možný? On to nevzdá. Anatol zamířil s lodí stranou.

Ulnghi perut' minul. S vrískotem spadl jedenáct metrů dolů a praštil sebou na stůl recepční, který se pod jeho nárazem zlomil.

To ho určitě bolelo. Špatné svědomí kvůli tomu Anatol neměl. *Varoval jsem ho.*

Rychle nasměroval *Oracle* ven z budovy a rozletěl se na jih, kde stál jeho dům. Loď byla atmosférový krátkoskokový kluzák se slabou výzbrojí, který však vždycky stačil polekat piráty a následně uniknout. Loď byla zatraceně dobře ovladatelná a velmi rychlá. Vlastnosti, na které byl Anatol odkázaný.

Aktivoval kom. „Samantho, slyšíš mě?“ vysílal své hlavní ženě.

Trvalo, než se ohlásila. „Copak je? Chtěl jsi přece...“

„Balit.“ Víc nemusel říkat.

„To nemyslíš vážně?“

Ale ano.

„Ne, znovu ne,“ zasténala vynervovaně. „To je *potřetí!* A Hakup byl opravdu fajn. Děti si našly tolik přátel.“

„Stěžuj si u církve. Posraný náboženský fašisti!“ Radar mu ohlásil, že se vyskytl létající objekt, který míří přímo na něj.

Poznávací znamení mu prozradilo, že se jedná o stíhačku typu *Cross Mark IV*. Církev přeměnila tyto kosmické lodi stavěné jako transportéry na stíhačky a vybavila je výkonnými dodatečnými hnacími pohony. *Mark IV* měl značný arsenál automatických děl, který by mohl *Oracle* sloupnout granátovými střelami desky z obalu. Že byl design podobný kříži, nebylo náhodné.

Jít na špačky s atomovou bombou. Typický. „Krucí!“ Anatol se nestihne dostat domů, naložit své ženy a děti a nastartovat, aby vyskočil ze systému. Stíhačku *Mark IV* měl přímo za zádi a vytrvale ho doháněla.

Stíhačka mu poslala varovný výstřel šikmo před příď. Granáty syčely těsně kolem a uhodily do země, kde vyrvaly díry do hlíny.

Anatol aktivoval kom. „Co to má znamenat, vy citelé boží? Vůbec se vás to netýká.“

„Já se bráním,“ odpověděla mu diákonka mrzutě a přece plná radostného očekávání.

„Inhalovala jste příliš dlouho kadidlo? Nemůžete přece ze mne udělat svého osobního hliněného holuba! I na Hakupu existují zákony, kterými se musíte...“

„Mezihvězdný zákon dává mé církvi právo na sebeobranu, kdyby byl nějaký člen při výkonu své misionářsky-objasňující povinnosti napaden.“

„Kdo tady koho napadá?!“

„Vy jste *napadl* mne a kazatele Emanuella. Říkejte tomu... opožděná sebeobrana,“ vysvětlila mu Hera s požitkem. „Kromě toho mileráda podporuji lokální strážce pořádku. A jsem mstivá, Lyssandere. Jako Darakinta. Nenechá se sebou tak jednat.“

Všechny ženské drží dohromady. Anatol řídil *Oracle* nad černé moře, aby přilétl k rozeklanému západnímu atol. Nebyl vzdálený ani třicet kilometrů. Mezi strmými horskými svahy bude moci diákonku setřást. S *Mark IV* se nedalo tak snadno manévrovat. Bumerang létá lépe než kříž. „To znamená, že chcete zabít mou rodinu?“

„Uvidíme. Začnu tím, že vám za trest rozeberu kosmickou loď a vás předám kvůli mnohonásobnému úmyslnému podvodu hakupským úřadům. Kdybyste se přitom zranil, velice by mě to těšilo.“ Diákonka se zachmuřeně zasmála. „Je velká škoda, že už jste svůj genofond rozdělil. Bůh necht' chrání ty ubohé děti před tím, aby byly jako vy!“

Žápadní atol se zvedal jako řada vroubkovaných bílých zubů dravé ryby. Zkamenělé korály, z nichž pohoří sestávala, čnely tisíce metrů do výšky a počasí, bouře a vlny jim vtiskly nejružnější tvary. Dokonce tu byly mnohakilometrové průlomy šikmo pohořím.

„Nedostanete mě.“ Anatol uvedl v činnost zařízení pro dodatečné spalování.

Oracle náraz zrychlila ze čtyř set na sedm set kilometrů za hodinu a vtiskla ho do sedadla. Pohled na radar mu ukázal, že *Cross* zůstala pozadu.

„Jen to zkuste, Lyssandere,“ řekla Hera. „Ale nic vám to nepřinese.“

V tom okamžiku mu ohlásil palubní počítač, že se od východu blíží tři další útočníci. *Hakupské bezpečnostní síly*. Malé stíhací modely, které ho kvůli malé palebné síle dál neznepokojovaly. Ale ke štvanci se právě připojily dvě další stíhačky *Mark IV* z orbity, které ho odchytili těsně před atolem.

Hera se smála. „Vždyť vy už vůbec nic neříkáte?! Dnes dostanete odměnu za své činy. Deus lo vult!“

Náboženství dokáže jít na nervy. Anatol měl jen jedno východisko. Nechal počítač vypočítat nouzový skok na krátkou vzdálenost, který by ho dostal ze systému. Poté by si sedl za jeden z měsíců a vyčkal by. Jeho ženy a děti by musely počkat, než je bude moci na Hakupu vyzvednout.

„Dnes mě nedostanete, diákonko,“ slíbil a upřeně se díval na údaje. Počítač vyžadoval, aby opustil atmosféru. Jinak by gravitace mohla negativně ovlivnit průběh skoku.

To se dá zvládnout.

Anatol obrátil nos *Oracle* vzhůru a přešel s rychlostí zvuku do strmého letu; jeho pronásledovatelé to udělali po něm. Viděl světelné stopy granátů *Mark IV* svištět vpravo i vlevo podél kokpitu.

„Vím, co máte za lubem, a to se k vám hodí,“ ozval se Heřin hlas z reproduktorů. „Necháte svou rodinu...“

Kaž v kostele, ale mně ne. Přerušil spojení a nemohl se dočkat, až zahájí skok. Trvalo minutu, než se agregát zahřál a vyrobil dost energie, aby zajistil impuls, který zrychlil člověka a loď na světelnou rychlost.

Anatol každopádně předpokládal, že to byla světelná rychlost. Modul, který byl připojený k reaktoru jeho obvyklého hnacího mechanismu, pocházel od lidu z C'uulmu. To vědci mezitím zjistili. C'uulm už tři sta

jedenáct let neexistovala. Nějaká epidemie ji vyhladila, ale lidstvo kopírovalo její techniku jedna ku jedné a více nebo méně chránilo vzpomínku na vymřelý lid. Hnací mechanismy skoků na krátkou vzdálenost C'uulm platily za nejbezpečnější.

Nenech mě ve štychu!

Konečně *Oracle* prorazila horní atmosféru a vyklouzla do kosmu. Anatol okamžitě stiskl tlačítko pro inicializaci.

Potom to bouchlo, bumerangová loď začala pomalu padat. Rozsvítila se červená varovná lampa.

„Zásah na nosné plošině na levoboku,“ ohlásil počítač hlasem jeho nejmladšího syna. „Let atmosférou není možný, doporučuje se oprava v orbitální loděnici. Pozor: Ztráta chladicího prostředku. Přerušení skokové sekvence.“

Anatol nahlas zaklel. *Těm pámbíčkářům se poved šťastnej zásah na slepo!* Překlenul bezpečnostní obvod a nechal zpětné odpočítávání dál počítat, zatímco s poškozenou *Oracle* manévroval cikcak, aby si neuhnal další nahodilý zásah.

Tím zmařili jeho skutečný plán. Jeho rodina bude muset Hakup opustit regulérní pasažérskou loď, jakmile jim sdělí nové místo svého pobytu. Potlačil své starosti o ně. *Napřed musím ochránit sám sebe, jinak už nebude nikdo, kdo by se o ně staral.*

Tři stíhačky *Mark IV* mu visely za zádi a pálily ze všech děl. Granáty litaly jako svítící body kolem jeho lodi a mizely mezi hvězdami, některé se spolu srazily a explodovaly nehlučně ve vesmíru. Letěl skrz obláčky ohně, střepy řinčivě narážely do kokpitu.

Znovu došlo k prudké ráně, která *Oracle* otřásla.

Skoro všechna varování, která mohl počítač ukázat, se rozsvítila. Jediné, co chybělo, bylo doporučení nouzového výstupu. Celá salva granátů prorazila pancíř a prokousala se do nitra lodi až ke strojnímu traktu. Obvyklý pohon přišel o svůj řídicí modul a odpojil se. Z bezpečnostních důvodů.

„Ser na bezpečnostní důvody! Ty mě budou stát život!“ Anatol nemohl škody odstranit. Teoreticky se musel nechat odvléct k nejbližší orbitální loděnici. Bylo jasné, že by ho diákonka až příliš ráda vzala do vleku.

Dvě stíhačky *Mark IV* kolem něho proletěly, obrátily se a usadily se ve dvouseťmetrovém odstupu před ním. Po osmi střelných pod kokpity bylo

otevřeno. V nich byla skryta děla. Jeden světlomet hekticky blikal, morseovkou mu sděloval, aby se nehýbal z místa, nebo ho odpraví.

Ten krám musí běžet! Bez obvyklého pohonu se nemohl zachránit před pámbíčkáři skrze interim.

I když tím riskoval, že se mu střed trupu roztaví v eruptivním žhnutí, strhl kryt konzole, vytáhl pistoli a přitiskl hlaveň proti panelu, aby překonal odpojovací automatiku.

Sesypal se na něho děšť jisker. Elektrická rána mu projela prsty do paže a přiměla ho, aby zatnul zuby.

Pohon se okamžitě rozeřval a nekontrolovatelně se zažehl plnou silou.

Přesně v tom okamžiku dosáhlo zpětné odpočítávání pro skok na krátkou vzdálenost nuly – a hvězdy před jeho očima se zkrvíly.

Funguje to! Horké pálení na kůži ohlašovalo, co se dělo s ním a s lodí. Vsál je interim. Anatol měl pocit, že mu hlava a šíje explodují, zatímco nahlas vyřvával svou bolest...

Několik vteřin bylo všechno šedé. Hnal se interimem, až ho šed' znovu vyplivla a zřítíl se zpět do vesmíru.

Děkuju, bohové kosmu! Anatol si v myšlenkách blahopřál, že si předtím ještě vzal neuroleptikum. Zmírnilo i utrpení po výstupu, ačkoliv ještě pořád stačilo málo, aby ho přimělo sténat a dávat se. Dřív pravidelně zvracel.

Stav? Jeho hnací mechanismus se definitivně odpojil. *Oracle* byla unášena zbytkovou rychlostí zhruba dvě stě kilometrů v hodině kupředu. *Lepší než bejt mrtvej.*

„Pozor: Hrozí kolize,“ ohlásil jeho počítačový syn.

Kde... jsem se dostal ven? Anatol se podíval kupředu, aktivoval čištění disků. Ať bylo v interimu cokoliv, disky byly pokaždé potažené slizem, který napadal stejnou měrou sklo i plast. To vedlo v prvních letech k těžkým nehodám, dokud nepřišli na kloub příčině.

Z trysek stříkal kapalný dusík a odplavoval houževnatou šedou hmotu a uvolnil výhled na překážku.

Napřed neviděl vůbec nic, než mu to vyčištěná vnější kamera přiblížila. Čtyři kilometry před ním stála nehybně v černi vesmíru neznámá loď.

Rozměry uvedl počítač na displej systému zbraní: padesát metrů dlouhá, jen čtyři metry široká a pět metrů vysoká. V zadní oblasti seděly čty-

ři oválné nosné plochy, čtyři menší hnací mechanismy byly uspořádané kolem většího uprostřed. Anatol myslel na létací šipky s hřidelí. Výzbroj nemohl rozeznat žádnou. Databanka nenašla žádný, byť jen přibližně podobný model.

„Tak to je přece zas jednou překvapení,“ mumlal.

Navigační počítač ještě pořád sbíral data z okolí, aby vypočítal, kde se *Oracle* nachází. Nouzový skok s nekontrolovatelným hnacím mechanismem skončil podle principu náhody. Vybíravý směl být ten, kdo měl čas.

Anatol si třel bolavou šíjí a mačkal tlačítka pro manuální řízení manévrovacích trysek. Pracovaly s nevinným plynem a v orbitální loděnici je nasazovali, aby nevyvolali požár. Pokoušel se dostat *Oracle* na kurs, který by ji nenechal narazit do neznámé lodi.

„Hrozí kolize,“ hlásil nepřetržitě hlas jeho syna.

Do prdele! Mačkal komunikační tlačítko a vysílal na všech kanálech: „Volám neznámou loď. Ať jste kdokoliv, jděte pár metrů stranou. Můj pohon je poškozený, a jak to vypadá, nedokážu zabránit tomu, že do vás brzy narazím.“ Anatol pozorně naslouchal, zda se ozve odpověď.

Přišla ve formě bizarních bublavých a pípavých zvuků, doprovázených modulovaným brucením.

Anatol cítil, jak se mu z pórů dere pot. V posledních minutách se na svůj vkus potil příliš často a z nesprávných důvodů. *Sakra. Jak...*

K první lodi se připojily dvě další, dlouhé čumáky namířené na *Oracle*. Zdálo se, že jsou stavebně stejné, odchylky na vnějším obalu byly minimální. Pak se ty tři daly zároveň do pohybu a blížily se k němu, uvolnily své formace a minuly ho, aniž do něho narazily.

Dělají pro mě přehlídku, nebo co to bude? Anatol si vydechl, protože zabránily srážce. Ještě pořád mu nebylo jasné, koho to má před sebou. Hrst ahumánních životních forem stavěla podobné kluzáky, ale i FEK pracovala na takových lodích.

Žádná okna.

Došlo k úderu. *Oracle* se nenadále zastavila, potom se tenký trup jedné z lodí vsunul nad jeho kokpit.

Piráti? Anatol zíral na úzký průzor, který se v ní otevřel. Objevila se humanoidní bytost v černo-olivovém pancéřovaném skafandru. Možná,

že se jednalo o beztlížný bojový oblek, jaký vlastnily některé speciální jednotky, aby infiltrovaly kosmické lodi a kosmické stanice. Nastoupit-dobýt. Dekomprese.

Ne, to není vůbec dobrý.

On si svůj skafandr neoblékl. Kdyby byl kokpit otevřen, stálo by ho to tedy život.

Jen se ode mě drž dál!

Anatol neměl tušení, co by mohl podniknout proti blížícímu se dobytí. Displeje mu ještě pořád říkaly, že pohon je defektní, že v jeho strojovně zeje díra a že by měl naléhavě letět do nějaké loděnice. S pevně zabudovanými palubními zbraněmi nemohl vyřídit nic. Visely pod trupem.

Zvedl tedy znovu hlavu a podíval se na neznámého.

Obrněnec se vznášel z otvoru. Jeho oblek ho činil podstatně širším a větším, než byl člověk, ale měl paže, nohy, ruce s pěti prsty, přilbu se začerněným hledím. Na horní části zad mu seděla hranatá tornistra, jako by mu byl někdo zasunul pod pancíř nějaký mohutný stavební kámen, *čtvercový hrb*. Na opasku mu visely meče, z jejich držadel se vinuly kabely a vedly do brnění.

Energetické zbraně, aby rozlouskly pancíř a sklo kokpitu?

Návštěvník plul blíž, mířil cílevědomě ke kokpitu, přistál vedle a pevně se chytil držadla, které pomáhalo při nastupování a vystupování. Rušavici zabušil na sklo, tmavé hledí zíralo na Anatola. Po obleku se táhly tenké a tlusté kabely, které připomínaly šlachy a občas v nich bliklo, jako by svítily LED žárovky.

Anatol sledoval každý pohyb, a přesto sebou trhl, když to zaklepal. Odznak nějaké rasy, státu nebo koncernu nemohl na brnění rozeznat... *Je to první kontakt?*

Opatrně otevřel svůj rozum myšlenkám cizince. Svůj dar.

A divil se...

Nyní proklínal účinek narkoleptika. Nedokázal vniknout hlouběji do obrazového světa a představ. Vnímал *opravdu* naprosto nové, cizí dojmy, které nedokázal zařadit! První kontakt!

Ty přízračné dojmy ho přitahovaly, vtaňovaly do sebe a lákaly... Chtěl jich víc, chtěl je prozkoumat, vypít, ochutnat... a cosi ho zabrzdilo. Velmi reálný vjem. Velmi důrazně vzplanuvší hlášení na monitoru ho přimělo

obrátit hlavu. Počítač náhle tvrdil, že škoda na řídicím modulu bude za deset minut odstraněna.

Musím tomu rozumět? Anatol zapnul kameru ve strojně.

Dvě další bytosti stály v jeho *Oracle*, držely v rukou jakési aparatury, šťouraly jimi v pohonu. Přiblížil to. Na několika místech měly krunyře zesílené mnoha vrstvami kovu, některé části připomínaly šroubovací uzávery, jiné přetlakové ventily. Kolem těchto míst byly tmavé skvrny, jako by tam byla vystoupila nějaká tekutina a potom uschla. Přístroje vytvářely pronikavě modré blikající světelné oblouky, které vznikaly a zhasínaly, blikaly a zhasínaly.

Oni... opravujou škodu? Zmateně se znovu obrátil k oknu. *Musím se o nich dozvědět víc.* Anatol se pokusil prorazit nebo obejít bariéry, které mu do cesty postavilo neuroleptikum, aby se do nich zcela ponořil.

Nepodařilo se mu to.

Dokázal zachytit pouze pár cizích emocí a myšlenkových obrazů; splývajících, rozmazaných. Něco je trvale zneklidňovalo, skoro je to znepokojovalo. Přitom by byl moc rád svým záhadným pomocníkům poděkoval. Správným způsobem – ne nazdařbůh a v pouhé naději, že jim vyše vhodné představy. Normálně potřeboval Anatol celé dny, aby se pustil do prvního kontaktu.

Ty ale nemám. Zkoušel to vzdor všemu, co věděl.

Když byl hotov s předáním svého jistě velmi primitivně působícího děkovného poselství, napřed se nedělo vůbec nic. Cizinec na druhé straně visel nehybně před ním a mohl stejně dobře vězet ve svém bojovém obleku mrtvý.

Mezitím mu počítač ohlásil, že modul je v plné pohotovosti. Před vypočítaným časem.

Cože? Ti jsou tedy opravdu dobří! Anatol se pokusil přijít na to, jak by se jim mohl revanšovat. *Čeho se bojíte? Chci vám proti tomu pomoci.* Soustředil se na tu trošku, co si myslel, že u cizích humanoidů rozpoznal, pokoušel se ty strachy zachytit – a dokázal vytvořit kontakt. Objevil v myšlenkách toho druhého příšerný, ale důvěrně známý pocit, který by se dal nejspíš opsat jako hlad. Rozdíl proti obvyklému zahájení kontaktu sestával v tom, že tento zůstával podivně vágní, jako šťourání v mlze. *Docházel jim proviant. Nu, pokud to není nic jiného...*

Protože Anatol nevěděl, kde se nachází a jaký systém nebo jaká planeta mu je nejbliž, myslel na koordináty Hakupu a na potravu, kterou tam bylo možné obstarat. Myslel na konstelaci hvězd, na systém, v němž se Hakup nacházel, na černé moře, město, obyvatele, trh, na obrovský výběr. A myslel i na Zumiho, aby měli správnou kontaktní osobu.

Líbila se mu představa, že se Zumi už nepřestane třást, až se objeví působiví neznámí, zahrnou ho svojí pípavo-kvičivo-bručlavou řečí a náboženští fašisti už nebudou jako překladatelé k ničemu.

Budete si přát, abyste se mnou jednali líp. Anatol se usmál. Jak rád by to viděl! *Budete muset najít cestu ke komunikaci.*

Zdálo se, že jeho poselství dorazilo.

Bytost se odrazila a vznášela se k otvoru, ve kterém zmizela. Anatol se rychle podíval na monitor. Oba techničtí pomocníci se rovněž vzdálili.

Lodi odlétaly, pak se aktivovala světla podél dlouhých čumáků. Zář přeletěla podél povrchu plavidel a jako kdyby rozpustila trupy. Zavřel oslepené oči.

Když je znovu otevřel, cizinci zmizeli. Kolem vířily žhnoucí jiskřičky jako z prskavek, zhasínaly. A s nimi se rozplynuly jeho starosti. Počítač mu konečně sdělil, kde se *Oracle* nachází – byla to prdel kosmu. Daleko, daleko mimo dosah obvyklého SKV. Novum, zrozené z nouze a náhody.

Kam se nikdo předtím nedostal.

Relativně blízko se nacházela Tanaka One, podrobená planeta Východní Hvězdy, politického svazku Indie, Pákistánu, Spojené Koreje, Japonska, Taiwanu a Emirátů. Tanaka One podléhala Japoncům a s nimi si to ještě nepokazil.

Tak tedy do toho. To by mohl být nový domov pro mou rodinu. Anatol zadal nový kurs a aktivoval hlavní pohonný mechanismus. Ten poslouchal lépe než kdy předtím.

První kontakt

ČAS: 1. ledna 3017 A.D.

SYSTÉM: Galloway

PLANETA: Hakup (Vlastnictví: GUSA)

MĚSTO: Hakup-City, Západní atol

KOORDINÁTY: 51°31'N, 0°7'W

Zumi a mezihvězdná obchodní komise seděli pohromadě s diákonkou a jejím doprovodem stejně jako s Tiranoií. Oslavovali ve shromažďovací místnosti ukončení vyjednávání o protoplazmě a filtrační technice. Se šampaňským pro ně a dusitano-joditovu vodou pro humanoidy. Opojně pro všechny.

Zumi musel připustit, že podmínky nikdy nebyly lepší, a to pro obě strany. Živě si přitůkl s Darakintou a připil Heře. „Na novou éru,“ řekl nahlas a Rodosta přeložila přístrojem jeho slova Tiranoiům. „Kéž nás zločinný, trestuhodně lehkovážný překladatel Anatol Lyssander už nikdy nepotká.“

Na pití měl rourku, která vedla hrdlem respirátoru. Nasál šampaňské. Hakup produkoval to nejlepší, s třikrát větším množstvím alkoholu, než bývalo zvykem. Slavnost měla být krátká, ale výbušná.

„Nechť ho Bůh dovede k jeho spravedlivému trestu,“ zamumlala poté diákonka. „Já bych to v nouzi udělala také. S pomocí Všemohoucího.“ Rukou poklepala na pažbu pistole.

Ulngbiu něco řekl a jeho lidé se smáli.

„Rád by Lyssandera ještě jednou potkal, aby ho potrestal *předem*. Zbytek by pak mohl mít tvůř bůh,“ překládala Rodosta a všichni se smáli. Dokonce i přívrženci církve. Byli spokojení, jak si Zumi mohl přečíst z obličejů, přinejmenším u lidí.

Rozsvítila se lampička pro kom-volání z předpokoje a Zumi stiskl po-

tvrzení. Bylo jasné, co se chtěla zeptat. „Děkuju, Sally, ale máme ještě dost opojné vody,“ řekl dobře naladěný. Šampaňské už působilo.

„Pane Zumi, jsou tu tři... cizinci, ahumánní,“ odpověděla sekretářka trochu znejistěle. Hlas se jí třásl. „Nejsem... si jistá, co chtějí, ale mají s sebou... váš obrázek. Myslím, že ho strhli ze... stěny ve vstupní hale.“

Protože nedopatřením zapnul reproduktor, slyšely to jak diákonka, tak i Darakinta. *Jak jsem přišel k té cti?* „Z které planety jsou ti noví přátelé?“

„To vám nemohu říct, pane Zumi.“ Sally si odkašlala. „Nedošlo k žádnému ohlášení. Hledí jsou jako zrcadlo a mají na sobě velmi... kompaktní... obleky. Bezpečnostní oddíl už tu je také. Mám je poslat dovnitř?“

„Ne. Já tam přijdu.“ Zumi se omluvil Tiranoioům, zvedl se a kráčel k východu. *Bylo by krásné, kdybych dnes uzavřel ještě jednu obchodní dohodu! Jaké zboží asi nabízí?*

Když otevřel dveře, pořádně užasl.

Trio v neznámých černo-olivově zbarvených, špinavých brněních obstoupili členové bezpečnostních jednotek GUSA. Své zbraně drželi napůl namířené. I když stráže byly velmi široce stavěné a vězely v polovičních krunýřích, proti cizincům působily jako jejich malí bratři.

Nevypadají, jako by chtěli prodávat zemědělské produkty. Nebo mají nejsurovější, nejnebezpečnější užitkový dobytek v kosmu.

Jako skříň velcí a širocí ahumánní cizinci stáli vedle sebe, hierarchické uspořádání se nedalo rozeznat, a připomínali sochy válečníků, u nichž tvůrce zkřížil archaické umění s modernou. V opancéřované ruce držel ten vpravo od nich Zumiho obraz, který byl ve vstupní hale zapuštěný do stěny vedle výtahu. Na naleštěném hliníkovém rámu visely ještě zbytky omítky. Dělal to nechtěně komický dojem.

To už je skoro sladké... Zumi si zakázal úsměv a důkladněji si cizince měřil. Ale každý okamžitě věděl, že hledají mě. Vychytrale sladké.

Na jejich temném krunýři probíhaly dráty nebo vedení jednou jako žíly kroucené, jednou jako šlachy rovně. Některé skvrny vypadaly staře, jiné působily jako nastříkané.

Nemám nejmenší poněti, odkud přicházejí a co by mi chtěli prodat. Jsou to snad žoldnéři? Nahoře na zádech se rýsovala tornistra. Kulaté přilby se vpředu sbíhaly trochu do špičky. Protože hledí byla černá a nepřehlédlná, nemohl ani říct, jaké obličej se za nimi skrývají nebo jestli

vůbec mají být jen přibližně humanoidní rysy. Nehledě na velikost, fascinoval ho nejvíc třpyt vedení.

„Dobrý den,“ řekl nahlas a naznačil úklonu. Pohledy přešel veliké meče, které nosili na boku. Tenké kabely se sbíhaly z konců rukojetí do širokých, tlustých opasků. *Každopádně bych se měl vyhnout všemu, co by je mohlo vyprovokovat.* Bujarost šampaňského potlačilo napětí, propůjčilo mu ale uvolněnost, kterou člověk při obtížných jednáních potřeboval.

„Pane!“ Zavolal na něho jeden desátník z řad bezpečnostních sil. „Pane, ti týpkové nejsou podle GUSA zahrnuti v mezihvězdném planetárním centrálním souboru dat. Buďte opatrný! Víte, co stanoví postup při prvním kontaktu. Karanténní odstup, zahájení kontaktu jen skrze propust’...“

Zumi to samozřejmě věděl. *Zbytečně chytřej chlapík.* „Což bych taky udělal. Ale už stojí přede mnou! Jak to?“ Byl stejně rozčilený jako nevrlý. Někdo se flákal.

Desátník ukázal palcem dozadu, do vstupní haly. „Přistáli rychleji, než proti tomu mohli přátelé ze vzdušné kontroly něco podniknout. Naše stíhačky byly příliš pomalé a potom přistáli se svými stroji před ministerstvem.“ Kývl k triu. „Kvůli tomu, jak *tihle* vypadají, jsem nechtěl vyprovokovat žádný incident. Ale až dosud dělali mírumilovný dojem. Guvernér Fringeman je na cestě, aby se představil, jak nám bylo řečeno.“

Diákonka Hera se postavila vedle Zumiho. „Pán budiž veleben,“ řekla tiše a měřila si cizince se zjevnou fascinací. „Podívejte se na *to*. Ještě víc nových stvoření Všemohoucího! Jeho fantazie je nekonečná jako vesmír, který vytvořil!“

A jestli je to žert? Občas se šprýmaři pokoušeli předstírat první kontakt, aby zaznamenali zesměšnění zástupců vlády. Hvězdný web byl plný takových snímečků. Existovala dokonce soutěž, kdo ošálil nejvíc lidí. To Zumi rychle vyloučil, neboť tu byl rozhodující rozdíl. Nikdo si nemohl dovolit objevit se s vlastní vyvinutou kosmickou lodí a kromě toho oklamat planetární vzdušnou ochranu GUSA. *Praví ahumánci!*

Darakinta se postavila po jeho druhém boku. „Přeji vám štěstí,“ pošeptala mu.

Jeho rozčilení se zvyšovalo. Náhle byl *on* reprezentantem GUSA na frontě. Ne guvernér. Pomalu si stáhl respirátor z úst a nosu, aby mu bylo

jasně rozumět. „Jmenuji se Zumi a jsem předseda Mezihvězdné obchodní komise Hakupu. Jsme částí GUSA a... vítejte jménem našich obyvatel.“ *Dělám to všechno správně?* „Protože jste cíleně hledali mne, předpokládám, že jde o výměnu zboží?“

Ti tři tam strnule stáli.

Zřejmě nám přece jen nerozumějí.

Pak se ozval pár vteřin trvající zvuk, z kterého bolely uši: vysoké tóny spojené s bručením a pulzováním, do kterého se mísilo elektronické šustění.

Zumi vykřikl. Myslel, že mu prasknou bubínky. Lidé si instinktivně zacpávali rukama uši.

Jeden z vojáků zmáčkl spoušť. Samopal s dlouhou hlavní vypálil dávku zrovna do cizince, který držel Zumiho obraz. Kalené projektily bubnovaly zvonivě do brnění, rozprášily se o ně, nebo se odrazily a bzučely jako odražené střely pryč. Potom byl zásobník prázdný.

Cizinec stál v šedočerném oblaku; nehybný, nedotčený. Obraz už nebyl víc než cár, kousek rámu držel ještě stále v prstech.

„Zastavit palbu, zastavit palbu!“ křičel desátník. „Sakra, vojáku, nedal jsem rozkaz střílet!“ Šel k tomu muži a obrátil kouřící hlaveň dolů. „Už vůbec ne celou dávku.“

Je to bručení... jejich řeč? Zumi sňal ruce z uší. „Nedorozumění!“ zvolal na ahumance a podíval se na zasaženého. Některá vedení na jeho brnění střely přerušily, na podlahu kapala modrá tekutina a syčivě vyžrala díru do zeleného koberce z umělého vlákna. Ale brnění samo obstálo!

„Do prdele,“ řekl desátník a zbledl, když viděl nevinný výsledek ostřelování. „Copak to je?!“

Doufejme, že zůstanou tak mírumilovní. Zumi slyšel, jak vedle něho někdo padá na zem. Obrátil hlavu. Diákonka mu ležela u nohou a držela si prsa. „Jedna z odražených střel ji zasáhla!“

A nebyla jediná. Darakinta, Sally a několik vojáků klesli zranění na zem a krváceli z různých ran.

„Zavolejte ambulanci!“ zvolal Zumi do shromažďovací místnosti a klekl si vedle Darakinty, aby se podíval na zranění na jejím boku. *Zastavit krváčení! Musím je zastavit!*

Zaznělo tiché bzučení jako od běžícího motoru a dopadl na něj široký stín. Jeden z cizinců se sehnul, natáhl ruku a rychlým trhnutím odstranil

části šatů. Se skoro každým pohybem se ozval ten tichý zvuk, vysokofrekvenční a zřejmě velmi charakteristický pro tato tři ahumánní stvoření.

Zumi si nebyl jistý, jestli jsou opancéřované, hrubé prsty vhodné k tomu, aby hledaly kulku nebo úlomky, aniž by způsobily v tkáních ještě větší škodu. *Bože, to ji teprve dokonale zahubí!*

„Ne, lékaři přijdou hned,“ řekl, ale nevěděl, jak by tomu mohl zabránit. Koutkem očí viděl ahumánce, který byl ostřelován, jak rovněž klečí vedle jednoho zraněného. *Pochopili, že to ostřelování bylo nedopatření.*

Naproti tomu třetí nedělal nic. Zazněly od něho znovu ty zvuky, které byly patrně jejich řečí, jen podstatně tišeji. V brněních musely být vestavěny reproduktory.

Opancéřovaná ruka ahumánního tvora před Zumim se s cvaknutím vějířovitě rozčlenila a rozdělila se v tucty malých kovových hůlek, které připomínaly stříbrné, úzké slámky na pití s ohýbacími klouby. Nebo pavoučí nohy.

Jsou to roboti?

Ahumánní tvor odpověděl svému nehybnému druhovi, druhou paží ukazoval na jednoho zraněného.

Vypadá to jako pokárání nebo výzva.

Ale poslední ahumánc zůstal na svém místě.

Zdá se, jako by došlo k neshodám v tom, co je třeba dělat. Zumi se musel dívat, co se dělo bezprostředně před ním.

Lépe, než by to zvládl lidský operační tým, otevřely hůlky ránu a přidržely její okraje. Některé špičky se ponořily hluboko do ní a vyndaly úlomky, zatímco jiné hledaly dál, dokud nebyl odstraněn poslední fragment. Potom to začalo být cítit po pálícím se mase. Rána byla přetřena kalnou tekutinou, která vytryskla z jedné hůlky. Praskalo to, pak se z kovu zakouřilo a krev na něm se v horku odškvařila. Brutální desinfekce.

Je zachráněná! Zumi se podíval na hledí, jen aby v něm rozeznal vlastní obličej. Velice se mu ulevilo. „Děkuji, děkuji mockrát,“ řekl z nejhlubšího srdce.

A... potom... se mu zdálo..., že viděl slabé kývnutí!

Oba cizinci ošetřili jednoho po druhém nejvážněji zraněné a potom se shromáždili u svého nečinného přítele. Znovu spolu mluvili.

Dorazily první ambulance. Medicínské týmy převzaly ošetření zbylých

raněných, o které se opancéřování vůbec nezajímali. Malý uklízeč bot bzučel mezi nimi, nasával krev a sbíral obaly obvazového materiálu i nábojnice.

O co jde? Zumi nedokázal v elektronických zvucích rozeznat náladu, ale bylo očividné, že cizinci nejsou jednotní. Ať už se jednalo o cokoli. V mozku mu strašilo slovo *protiúder*. *Doufám, že ten třetí nechce provést nic nebezpečného.*

Diákonka zase stála. Ještě pořád se nedůvěřivě dívala na místo, které bylo ošetřeno a uzavřeno, na krev na svých šatech. „Necítím... žádnou bolest! Boží cesty,“ vyhrkla radostně. „Amen! To jsou Boží cesty! Poslal je k nám, aby nám něco sdělil! Amen, říkám znovu!“

„Ještě pořád myslím, že chtějí prostě jen obchodovat,“ mínil ji Zumi. Neměl rád, když církev hned vkládala do setkání víc, než bylo skutečně nutné. „Jistě věděli od jiných ahumánních tvorů, že já jsem k tomu oprávněný.“

„Ne,“ řekla Hera plná přesvědčení. „Mě dobromyslný ahumánní tvor zachránil před jistou smrtí. Zázrak!“ Jen zářila. „Nadále ať se ta rasa jmenuje *Samaritáni*!“ Zatleskala triu a přitom se pořád znovu ukláněla. Ostatní zachránění do děkovného aplausu vpadli.

Zdálo se, že se o to oslavování nestarají. Mluvili dál, tu a tam se jeden z nich obrátil k lidem a zase zpátky.

„Rozumíte něčemu, kazatelko?“ řekl Zumi Rodostě, aniž by věřil tomu, že uslyší *ano*. *To by bylo příliš mnoho zázraků.*

„Ne,“ zněla logicky její odpověď. „Ale zavolám Tiranoie. Třeba se mezi sebou znají.“ Rodosta nasadila rourku ke rtům a uvedla překladač v činnost.

Rozhovor Samaritánů náhle ztichl. Prudce se otočili a černá hledí se upřela na kazatelku. Ta okamžitě ztratila barvu. Několik tónů se nezdařilo, až nakonec umlkla.

Nikdy bych byl nevěřil, že hledí může vyzařovat nepřátelství a nenávist. „Obávám se, že se tady schyluje k druhému nedorozumění,“ řekl Zumi tiše.

Neviditelné nanomotory brnění bzučely, Samaritáni se náhle pohnuli a přicházeli k Rodostě. Rukama sahali po jílcích mečů. Tlumeně to boučelo, když kladli těžké holínky na podlahu. Citelné byly i lehké otřesy. Zdálo se, že váha krunýřů je vysoká.

Kazatelka před nimi couvala, až narazila na zeď. Pevně svírala přístroj.

„Zahod'te ten překladač!“ zvolal Zumi rozčileně. *Co mají proti řeči Tiranoiů?*

„Ale máme jen ten jeden,“ opáčila a podívala se na diákonku, hledajíc pomoc.

„Zahod' ho!“ poručila Hera. „Dělej!“

Sanitní týmy rychle odnesly zraněné. Desátník sice nechal svých zbylých osm mužů zamířit, ale povel k palbě by zapříčinil jen další mrtvé a zraněné ve vlastních řadách, místo aby přivodil újmu nepříteli. Než naběhnou vojenské jednotky GUSA s těžkými zbraněmi, bude to zřejmě ještě trvat. „Co mám dělat, předsedo?“

Zumi to nevěděl. *Vnuknutí, kosmická moci! Sešli mi vnuknutí!*

Samaritáni drželi vždy dva meče v rukou a došli k Rodostě. Prudce od sebe odhodila překladač.

Těžká holinka se sklonila nad přístroj a rozdrtila ho. Nonverbální výpověď Samaritánů mluvila za vše.

Nebo nenávidí nakonec Tiranoie samotné a nejen jejich řeč? Ještě než se mohl Zumi obrátit, aby čtyřnožce varoval, objevili se. Zatímco pořvávali jeden přes druhého ve své svérázné řeči, zablesklo se od elektronicky bzučících ostří Samaritánů. A bylo po nejistotě.

„Kryjte se,“ zařval Zumi a klidil se z dosahu sečných zbraní. Zmocnil se ho strach, ale zavelel: „Desátníku, nenechávejte střílet, dokud nás humanoidy nenapadnou. Jinak taky zahyneme.“

I když mu bylo Tiranoiů líto, byli to obchodní partneři a nikoliv vojensští spojenci. *Musejí sami koukat, jak se proti Samaritánům prosadí.* Nerad to přiznal, ale... *Dneska, zrovna dneska bychom potřebovali Lyssandera!*

Tiranoiové padli jeden po druhém pod smrtelnými údery opancéřovaných. Elektrickoobloukové meče se propalovaly a prořezávaly nechráněným masem. Údery byly vedeny takovou silou, že oddělené končetiny létaly metry vzduchem, než pleskly na zem. Hnědá tekutina, krev Tiranoiů, šplouchala na koberec, znetvořené mrtvoly se kácely...

Se smrtí posledního protivníka agresivita Samaritánů ustoupila. Elektrické bzučení čepelí ustalo s posledním zazářením. Ozbrojenci působili opět tak mírumilovně jako pár vteřin předtím, zatímco strkali své meče zpět do držáků u opasků.

Samaritáni je definitivně špatné označení! Zumi stál, nechápavě se třásl a cítil, že mu něco teplého teče po obličejí. Krev humanoidů.

„U Všemohoucího,“ řekla Hera šokovaně. Stála proti němu na druhém konci chodby. Držela v ruce svůj velkorážní Thorn. Rodosta se se slzami v očích pokřižovala a tiše kňučela. Prosila Boha o odpuštění. Kazatel mluvil latinsky do svého komunikačního přístroje.

Opancéřování se zřejmě dohodli, neboť se dali na pochod. Zbytky Tiranoí odkopávali stranou nebo je překračovali. Zřejmě chtěli nastoupit zpáteční cestu ke své kosmické lodi.

Nemůžu je jednoduše nechat jít. A co ode mne chtěli? Zumi se obával, že incident s Tiranoi by přivolal mnohem větší komplikace, které by mohly jeho planetu tvrdě zasáhnout. Nechtěl se dostat doprostřed rozmlísky mezi humanoidy.

„Kde trčí guvernér? A ví někdo, jak bychom zastihli Lyssandera?“ zeptal se Zumi dokola a hleděl na diákonku. „Mohla jste zjistit koordinátory jeho skoku?“

„Kdybych to byla mohla udělat, byla bych ho následovala,“ odpověděla chladně a dívala se na rozkouskované mrtvolky, zatímco Samaritáni kráčeli kolem ní. „Já si o tom muži myslím, že to byl *on*, kdo nám tohle nadrobil!“

Zumi tomu nevěřil ani na vteřinu.

„Pane! Pane, pryč odtud!“ slyšel desátníka rozčileně volat. „Pane!“

Copak chce? Zumi se podíval dopředu. Samaritáni se cílevědomě pohybovali k němu. Ten postřelený natáhl ruku, železné prsty se sevřely kolem jeho pravého úřednického nadloktí. Síla byla taková, že Zumi musel humanoida následovat. „Hej! Stát, ne!“ vzpíral se. Potom zavolal na desátníka: „Nestřílet. Slyšíte?“

„Ano, pane.“ Muž dal povel ke sledování.

Co budou mít z mého únosu? Proč já a ne guvernér? Nepotřebuji přeci žádné rukojmí.

Ozbrojenci následovali Samaritány a jeho chodbou po schodech dolů k východu, kde stála na ulici zaparkována vozidla cizinců.

V Zumiho očích se tyto lodi podobaly jehlám s kulatými pružinami. Neměly okna, žádné viditelné otvory. „Promiňte, ale proč mám *já* sloužit jako rukojmí?“ zeptal se Samaritánů a prostě doufal, že mu rozumějí

a že si kývnutí předtím nenamlouval. „Co je na mně zvláštního, že jste si zvolili mne?“

Ale oni nereagovali, nýbrž vyšli ven a šli každý sám ke strojům. Nad nimi se vznášelo několik kluzáků vzdušné obrany GUSA, v určité vzdálenosti zaujaly postavení lehké bojové tanky z Hardcastle & Co.

Příliš mnoho nervózních vojáků.

„Co máme dělat, předsedo?“ zvolal desátník, kterého situace očividně zmáhala, což mu Zumi nemohl ani zazlívát. K podobně neobvyklému, prudkému prvnímu kontaktu už dlouho nedošlo.

A už vůbec ne na Hakupu, kde život obvykle běžel v zajetých kolejích. Než mu Zumi mohl odpovědět, rozhodli ostatní, co je třeba dělat. Z kluzáků nad nimi vyšla salva varovných výstřelů, které se zaryly vpravo a vlevo kolem lodí.

Ne, vy blbci! Strčíte jako pominutí! Úlomky asfaltu to vrhlo vzduchem daleko za Zumiho.

Jeden ze Samaritánů reagoval. Strčil ho za sebe a chránil ho krunýřem před poletujícími střepy blízké detonace. Když ostřelování skončilo, pokračoval netečně v cestě společně se svým rukojmím skrze závoj špíny. Jako z ničeho se ve vnějším obalu objevilo okénko.

Ted' mě musel zachránit před mými vlastními lidmi. Samaritán vtáhl Zumiho tak bezohledně do úzkého, těsného vnitřku, až mu z oblečení padaly hrudky špíny. „Ne, stát! To zachází příliš daleko,“ protestoval. „Prosím, já jsem jen vedoucí obchodní komise a nejsem důležitý. Musím zůstat tady! Guvernér...“

Vstup se uzavřel.

Samaritán ho konečně pustil, vlekl se chodbou osvětlenou žlutými lampičkami v podlaze.

Kde je ta přepážka? Zumi šmátral po stěně, aby našel otevírací mechanismus. Objevil zadávací pole, ale nedokázal si s ním nic počít. Tam, kde ho Samaritán popadl, ho nadloktí bolelo. *Zatraceně! Existuje...*

Žaludek ho složil dolů, kolena se mu podlomila pod náhlým, nečekaným zatížením. Upadl na teplou kovovou podlahu. Kosmickou loď bleskově nastartovali a ještě pořád zrychlovala.

Tlumeně to zapraskalo. Na stěny tiše cvakalo krupobití.

Zumi předpokládal, že kluzáky zahájily palbu, aby zabránily jeho úno-

su. *Že by mě tím mohli zabít, to jim, zdá se, starosti nedělá.* Ještě pořád se nedokázal narovnat. Dýchal se mu těžce a s vypětím všech sil si nasadil respirátor na ústa a nos. *Lepší.*

Zrychlení pozvolna ochabovalo. Zalezl do úzkého výklenku, aby našel bezpečnou oporu.

Právě včas.

Samaritán prováděl jeden krkolomný letový manévr za druhým, což Zumiho přinutilo křičet. *Odjakživa jsem nenáviděl horskou dráhu!* Ale tohle bylo horší než všechno, co v tomto ohledu až dosud zažil. Otáčení, změny směru, mohutné pnutí, fáze beztlíže a pády kolmo dolů. Zumi několikrát zvracel. Prostě to nešlo jinak.

Pak se let nečekaně zklidnil.

Neskákali jsme. Odvážil se vylézt ze svého koutku a sledovat chodbu. Konečně přišel na místo, na němž byly stěny na dva metry průhledné. Zumi neměl tušení, z jakého materiálu by mohla tato část stěn sestávat, ale přinejmenším mohl vrhnout pohled ven.

Och, proklatě. Viděl Hakup velice, velice z výšky. Z kosmu. A rozeznal eskadru orbitálních kluzáků GUSA, které se blížily bokem a formovaly se k útoku. V pozadí se vznášela jehlovitá obranná plošina *Defense One*, z níž startovaly. Protože Zumi neviděl žádné další kosmické lodi humanoidů, vycházel z toho, že další dvě byly buď zničeny, nebo skočily.

Vedoucí obchodní komise, pff! Přitom jsem si ten post vybral, protože nepřinášel žádné rozčilování a nebezpečí, pomyslel si a vzdychl, aniž by přitom spustil z očí sedm útočících kluzáků. Jejich výzbroj sahala od automatických děl až k raketovým lafetám a mikrovlnným paprskům. To by snad přivedlo k pádu i Samaritány. *A tudíž i mne.*

Kluzáky zaujaly formaci do V.

Krucí. Zumi zůstal, kde byl. Chtěl vidět, jak přichází konec, opřel se o průsvitnou stěnu.

Za kluzáky GUSA explodovaly hvězdy a zanikly v dešti jisker, z něhož se zformovaly podlouhlé obrysy impozantní kosmické lodi. Trup se jiskřil a mihotal, čím víc byla vidět. Následoval ji dlouhý, modrý ohon, z něhož se vyklubal plazmový plamen hnacího mechanismu.

Tomu nevěřím! Zumi udělal nechtěně krok zpátky.

Věděl, že orbitální kluzáky jsou dvacet metrů dlouhé. Před objevivší se lodí ale vypadaly neduživě, jako malé octomilky před dýní. Byla jistě dvacet kilometrů dlouhá a šest nebo sedm vysoká. K tomu se do výše tyčily další konstrukce, jejichž smysl mu unikal. Horní strana byla zaoblená, spodní klínovitě vybíhala. Směsice torpéda a sekery. Mihotání ustalo, zůstaly jen světlé body v trupu. *Palubní světla?*

Zumi nepochyboval o tom, že se jedná o Samaritány, kteří vpadli do systému z interimu.

Na dalším místě kosmu detonovaly hvězdy. Objevila se stejně velká třpytící se loď.

Pak ještě jedna.

A ještě jedna...

Tomu nevěřím! Víc si Zumi při tom pohledu myslet nedokázal. Nic chytrého ho ne a ne napadnout. Úžas, strach a pochopení, že by Samaritáni mohli s touto válečnou silou Hakup obratem ruky obsadit, mu ochromily mozek.

Kluzáky GUSA už dávno ukončily svůj útok a pokoušely se vrátit k obranné plošině, která měla desetinu velikosti jedné cizí lodí.

Z konstrukcí přední samaritánské bitevní lodí vyrazily doprostřed do *Defense One* modré paprsky a ona začala zevnitř ven zářit, jako by v ní vyšlo kobaltové slunce.

Nebo vybuchly reaktory. Zumi musel zavřít oči, ale i skrz víčka ho to oslnilo. A když je zase otevřel, stanice zmizela. Kluzáky GUSA padaly vesmírem, bez pohonu, bez světel.

Ne, nemohla být tak jednoduše... zničena! Za pár vteřin vymazána! Žilo na ní pět tisíc lidí! Napřed jim zachráníte život, pak je tisícinásobně zničíte? Potlačil výkřik zděšení. Co bych dal za to, kdybych se teď vzbudil a zjistil, že to všechno byl jen sen!

Jeho vězení se dalo do pohybu, otáčelo se a zamířilo k první z gigantických lodí.

Zumi viděl dvě další. Byly větší a větší, zabraly celé zorné pole a zakryly mu výhled na jeho domov Hakup. Jeho představitvost mu malovala, jak na planetě přistály první samaritánské jednotky a zabraly ji.

Co je má zdržet? Ta trocha protiletické obrany? Ale co přijde potom? Po čem prahnou? Zumi se obával, že po Hakupu je veta. *Kdo přichází*

jako přítel, sotva napochoduje jako do války. Ještě pořád nevěděl, jakou roli přitom přidělili jemu.

Šedé stěny s velkými a malými otvory klouzaly kolem a neprozrazovaly nic o původu cizinců. Žádné symboly, žádná znamení, skrze které by je bylo možné identifikovat. Za jednotlivými okny svítilo modré světlo a v něm se pohybovaly přízraky.

Pak se od jednoho z obou kolosů odpojil celý kus. Ukázalo se, že je to další loď, podstatně menší a tudíž schopná ponořit se do atmosféry planety. Čtyři hnací mechanismy se rozsvítily zeleně a loď mu zmizela z očí.

Hodně štěstí, guvernére Fringemane. Zumi viděl zase krátce vesmír a potom těsně kolem něho klouzaly šedě táflované stěny, až se vesmírná loď zastavila. Musel myslet na bazén.

Propusť. Poslouchal a přemýšlel. *Mou smrt nechťejí, to by byli mohli mít jednodušší. Mohl bych se pokusit vést jednání. Pro Hakup a pro GUSA, aby se to ještě nezhoršilo! Víím, že mi rozumějí! Ten jeden kývl...*

Za malou chvíli zaslechl těžké kroky jednoho Samaritána. Brzy se objevil ve světle chodbových lamp a mířil k němu.

„Promiňte, ale dostanu příležitost promluvit s vaším... nadřízeným? Proto jste mne přece vzali s sebou, ne?“

Samaritán prošel kolem Zumiho, přitom ho popadl za paži a zase ho vlekl s sebou jako zatvrzelé domácí zvíře.

„Odvedete mne k němu, prosím? Podívejte, mohlo by dojít k dalšímu nedorozumění a nevinné na obou stranách by to mohlo stát život. A tomu bych chtěl zabránit.“ Znovu věřil, že rozeznal příkývnutí.

Východ se otevřel, zvenku padlo dovnitř šedé mlhavé světlo.

„Pak bychom měli vyrazit.“ Zumi se zhluboka nadechl a potlačil svůj strach. *Nesu zodpovědnost za osud celé planety! Budu mluvit jako nikdy předtím ve svém životě. Bude to nejdůležitější jednání, které jsem kdy vedl.*

Samaritán zase krácel, vlekl ho s sebou a krácel po nízké rampě dolů. Nacházeli se v rouře s hladkými stěnami z umělé hmoty. Z jejího stropu visely kabely, které se samy od sebe spojovaly s kluzákem.

Lichotit, ohnout se, obdivovat. Musím udělat všechno, abych Hakup zachránil.

Opustili rouru širokou branou, která je zavedla do jakéhosi gigantického hangáru. Tam postávalo odhadem sto Samaritánů, jejichž brnění byla

v protikladu k těm třem, které Zumi dosud viděl, tvarována rozdílně. Žádné se nepodobalo jinému, ale všechna měla na zádech onu tornistru, v níž pravděpodobně seděl zdroj energie. Jinak v hale nic nebylo. Působila čerstvě vyčištěná a voněla sterilně a bíle.

Co to teď znamená?

Bylo takové ticho, že Zumi slyšel, jak mu v uších šumí vlastní krev. Nebylo mu jasné, jestli kyslík vyrobili speciálně pro něho, nebo jestli ti humanoidé rovněž potřebují k přežití vzduch. Byl obklopený tolika obry v brnění, kteří na něho za neprůhlednými hledími zřejmě zírali, že jeho odvaha zase klesala.

Je to nějaká rada? S kterým z nich mám mluvit?

„Vážení... živí tvorové,“ začal ochraptělým hlasem, „já jsem...“

Jeho únosce řekl něco v řeči těch humanoidů a všichni opancéřovaní se k nim otočili. Pohybovali se nenadále, vytvořili dokonalý kruh, v jehož středu stáli Zumi a jeho únosce. Potom se Samaritán postavil do řady svých druhů a nechal člověka samotného v jejich středu.

No, přinejmenším mám jejich plnou pozornost. „Prosím, co ode mne chcete? Co chcete od Hakupu?“ zeptal se tiše a točil se pomalu kolem vlastní osy. Jeho nervozita sílila, jeho výřečnost vysychala a všechna rétorická suverenita se vypařila. Zmohl se jen na koktání. „Vy... mi přece rozumíte, není to tak? My Hakupané jsme... mírumilovní lidé, nechceme nic zlého. Rádi vás přivítáme, pokud... jste přišli, abyste... provozovali obchod.“ *Co to tu mluvím?* „Nechceme s vámi žádné rozdíly, které by vedly k smrti...“ Zumi se zadrhl.

Samaritáni se nepohnuli.

Nepodaří se to! Jeho bezmoc ho nutila k zoufalství. „Rozumíte mi? My s vámi nechceme válku!“ zvolal.

Na stěnách se rozsvítily obrazy. Obrazy lidí, kteří se smáli a objímali se, mávali z oken krásných domů, milovali se, hráli si s mnoha, mnoha dětmi. Jedna idyla střídala druhou.

Chtějí mi tím něco říct a vypadá to jako mír. Potom Zumi rozeznal, že v pozadí stáli Samaritáni a přihlíželi lidem. Samaritáni, kteří lidi ošetřovali, Samaritáni, kteří doručili balíky před domy a zase šli, Samaritáni, kteří stáli vedle malých dětí, shýbali se a velmi něžně je hladili svými železnými prsty.

Zumi byl stále zmatenější. *Jak tomu mám rozumět?* Obrátil se a pozoroval nahrávky. „Má *tohle* být budoucnost?“ zeptal se. „Přišli jste na Hakup, abyste s námi... *žili pospolu?*“

Ted' se přes obrazy valily kombinace čísel. Prezentovali mu hvězdné systémy, ještě víc cifer se řadilo vedle sebe, následovala zobrazení DNA – a potom nahrávky skončily.

Zumi se díval na holé stěny a polkl. „Nejsem si jistý, jestli jsem vašemu poselství správně rozuměl.“

Jeho únosce předstoupil, ozvala se podivná strojová řeč.

První Samaritán natáhl ruku kupředu, druhý zůstal nehybný, třetí také, čtvrtý zvedl paži.

Oni hlasují, pochopil Zumi. Bože, oni o mně hlasují! Toužebně si přál, aby měl vedle sebe Lyssandera. *Neměl jsem připustit, aby Darakinta provedla svou soukromou pomstu. S pořádným řízením by byl Lyssander musel zůstat na Hakupu a byl by mě mohl doprovodit. Pak bych neseděl němý a hluchý u humanoidů!* Lítost přišla pozdě.

Hlasování bylo uzavřeno. Zumi viděl méně zvednutých rukou než paží visících dolů. Začal být neklidnější.

Způsobila moje slova něco dobrého?

Jeho únosce opět něco řekl, potom se pustil k Zumimu a zůstal před ním stát.

„Musím umřít? Rozhodli jste o mé smrti?“ vyhrkl. „Řekni něco!“

Samaritán mlčel. Jako vždycky. Místo toho popadl Zumiho za paži a vyšel.

Dopraví mě... zase domů? Potřetí ho z přinucení následoval. *Takhle se musí cítit pes.*

Opustili kruh a halu, kráčeli zpět k rouři, v níž stála loď. Okénko se otevřelo pro oba a oni nastoupili.

Pro Zumiho byla ta trýznivá nevědomost příliš. Když se vchod uzavřel a Samaritán chtěl jít, postavil se mu s odvahou zoufalství do cesty. „Vím, že mi rozumíš! Co se stalo v té hale? O čem jste hlasovali? Kam mě máš dopravit?“

Humanoid mu jednou rukou jemně sevřel hrdlo a odsunul ho stranou. Potom ho opatrně pohladil po hlavě, jako to Zumi sám dělal často u svých dětí, aby jim ukázal, jak je miluje. Šel chodbou dál a zmizel.

Co to znamenalo? Chci to vědět. „Co to má znamenat?“ křičel za ním. „To nebyla žádná odpověď!“

Když kluzák startoval a opustil rouru, stál Zumi bezmocně u své vyhlídky a viděl nepředstavitelně velké lodi kolem.

Z otevřených oken proudila mezitím nehluchá karavana menších kluzáků. Větší lodě se už nacházely na cestě vrstvami atmosféry jeho vlasti a jely na ohnivých paprscích vstříc povrchu planety.

Všechno bude dobré. Oni to s námi nemyslí špatně. Myslel na pozitivní obrazy, které mu ukázali. Když se podíval vpravo, viděl ve vesmíru stát jasně osvětlenou *Defense One*. Mezi těmi titány působila malá a křehká. Hodná ochrany.

Zumi se s úlevou zasmál. *Ještě existuje! Příliš rychle jsem Samaritánům lál do vrahů! Naštěstí jsem se v nich zmýlil.*

A když pak sledoval, jak manévrování neschopné kluzáky GUSA cizinci ukrývali do velké lodi, zesílila v něm oprávněná naděje, že První kontakt vezme vzdor všem dosavadním nedorozuměním dobrý konec...

Druhá scéna

1. ledna 3042 A.D.

SYSTÉM: SOL

PLANETA: TERRA (VOLNÁ ZÓNA)

GLOBÁLNÍ SKLADIŠTNÍ JEDNOTKA: I

KOORDINÁTY: 42°26' N, 12°20' E

Kris měl neustále před očima údaje. Nevěděl, kdy jel naposledy tak pomalu.

LCV se vlekl rychlostí sedmdesát kilometrů za hodinu a pracoval na hraně toho, co byl schopný vykonat. Dvanáct set a jedna tuna tlačily dolů a zatěžovaly antigravitační pulzátory až na doraz. Všechny kontrolní systémy se pohybovaly na hranici červené oblasti. Miniaturní reaktor hluboko pod ním v srdci tahače dokázal právě tak tak vyrobit dostatek energie pro plíživou jízdu.

Kdyby jeden z pulzátorů vypadl, byl bych tak nějak v prdeli. Kris se ještě nikdy při žádném transportu nepotil, protože nebyl důvod. Kokpit byl klimatizovaný, nemusel se angažovat sportovně. Ale vědomí, že nese osobní zodpovědnost a autopilot mu nepomáhá, zatímco veze tuny nákladu přes magické mořské dno Benátského zálivu, mu vhnělo na čelo studený pot. K tomu se přidala jistota, že extraterestrický modul SDV za ním je určitě nenahraditelný... Pojišťovna Freighteners by zbankrotovala už kvůli škrábanci v laku. *Ne, zodpovědný budu já!* Znovu se pořádně zpotil.

Kurs, který dostal před hodinou, vedl na jih, do kdysi otevřeného moře a k Vysokoregálovému úložišti I/52AFK/GI, což Krise udivilo. Naložit už nemohl nic. Proč ho vznášející se tanky oddílů Gauss Industries navigovaly tam?

To bude odvedení pozornosti pro možné pronásledovatele. Podíval se na radar v palubní desce, ale nic se neukázalo. Byli sami.

Varovný systém radaru pípnul a ohlásil lehké přehřátí.

„Sakra.“ Kris ukončil signální tón a otevřel postranní masky tahače. Tím se zvýšil odpor vzduchu potahu a vyvolal zvíření, ale dovnitř se dostal déšť a redukoval teplotu, než se vymkla kontrola. Bez nebezpečí to nebylo. Zvířené kamínky a ostré kousky šrotu se mohly dostat dovnitř, prorazit krytí a poškodit elektronické řízení reaktoru stejně jako chouloustivá vedení nebo sloty.

Jinak to nejde. Nemám zájem shořet. Jsou to ještě čtyři hodiny, než dorazíme. Ať už to bude kamkoliv.

„Tady GI jedna: Vozko, co to má znamenat?“ ozvalo se z reproduktoru komunikačního přístroje.

Aha, všiml si toho. Kris zmáčkl tlačítko a nemohl si odpustit poznámku: „Sorry, copak smím odpovědět? Myslím, co je s rádiovým klidem?“

„Odpovězte.“

„Musel jsem dostat pod kontrolu horko,“ vysvětlil a potlačil smích. „Reaktor se příliš zahřívá, protože jsem lehce přetížený a nemohu jet tak rychle, aby se chladicí vzduch dostal obvyklou cestou do vnitřního prostoru.“

„To představuje bezpečnostní riziko,“ vyštěkl na něho gardeur. „Kdybychom byli napadeni...“

„... mám vás,“ přerušil ho Kris lhostejně. „Taky vám nepředepisuju, jak máte dělat svou práci, takže mě nechte na pokoji!“ Ukončil rozhovor a řekl „Hajzle,“ skoro příliš brzy. O vlasek by se byla nadávka dostala do éteru...

Před ním se nerozkládalo nic než rovná, tmavošedá plocha, na obzoru se zvedaly vysoké regály skladiště I/52/AFK/GI.

Největší z těchto skladištních zařízení v sobě skrývalo přes tři tisíce metrů vysoké špalkovité budovy a rozkládalo se na víc než několika stech čtverečních kilometrech. V těchto skladištích uchovávaly podniky své suroviny a výrobky a státy své rezervy jakéhokoli druhu: drahé kovy, mimozemské kovy, nálezy z vykopávek *starověkých kultur*, drahocenné koloniální zboží, data, šperky. Jiní to nazývali kořistí.

Kris jednou četl, že kolonizaci 19. a 20. století přeneslo lidstvo důsledně ze Země do vesmíru, jen se tentokrát vyhnulo tehdejšímu hrůzným činům. Ne proto, že by se bylo poučilo z historie, nýbrž kvůli nedostatku vhodných protivníků.

Mrtvá, vyčerpaná Země se stala obrovským úkrytem, skladištěm pro poklady a výdobytky. Ta trocha zbylé přírody byla dál ničena nebo ponechána sama sobě. Kromě houževnatého hmyzu už neexistovala žádná zvířata. Byla vyhubena. Bez importu z koloniálních světů by byli lidé na Zemi umřeli hladu a bez systému kontroly počasí by se byli už dávno utopili, byly by je odnesly bouře nebo by je vysušilo slunce. Na poslední chvíli bylo zabráněno tomu, aby Země nezmutovala v druhý Mars, ale přesto měly povětrnostní podmínky sklony k extrémním odchylkám.

Vlády států seděly v jednom z molochovitých Globálních Měst a odtud řídily své státy na Zemi i kolonie. A i když těchto sedmadvacet obrovských měst pojalo miliardy obyvatel, žila většina lidstva na krásnějších místech a na krásnějších planetách.

Existovaly jen dva typy obyvatel Země: bohatí, kteří žili v nejkrásnějších a nejvyšších mrakodrapech nebo na umělém ostrově jménem *At Lantis*, a chudí. Ztroskotanci.

Kris patřil ke ztroskotancům. Někdo musel být vozka, skladník, uklízeč. Kris už neměl ctížádost změnit svůj stav.

„Právě kvůli tomu už nemáš ženu a musíš truchlit po své dceři,“ řekl mu Ugly, jeden z ostatních vozků, po deseti pivech u výčepního pultu v HookUp, v putyce, kde byli štamgasty. „Ty seš mladej a máš pilotní výcvik. My jsme interimoví mrzáci, kterejm dali příjemnou fachu, aby jim nemuseli platit rentu,“ slyšel tehdejší Uglyho slova. „Co, u Háda, děláš tady na Zemi?“

Co, u Háda, tady dělám? Kris se podíval na zvětšující se věže regálů. *Řekl bych: svou práci.*

Tiché *cink* obrátilo jeho pozornost k radaru: jeden bod, ještě jeden bod...

„Do prdele,“ ujelo mu. Čtyři letecké objekty se k nim blížily ze severovýchodu s trojnásobnou rychlostí zvuku. *Kluzáky*. Tak bylo jasné, že se nejedná o jednoduché piráty, kteří se specializovali na rabování skladišť. Ti útočili nanejvyšší vrtulníky nebo vznášedly, vojenské vybavení však nevlastnili. Poznávací znamení kluzáky nevyzařovaly. To bylo ještě méně dobré znamení.

„GI jedna, také jste viděl naši návštěvu?“ Kris se nervózně podíval na ukazatel vzdálenosti. Za méně než minutu budou nad LCV. Podíval

se k prvnímu vznášejícímu se tanku. „GI jedna.“ Skrze svou vyvýšenou pozici měl dobrý přehled po mořském dně. Okamžitě si tedy všiml odumřelého, zmrzačeného stromu, který trčel osaměle a opuštěně z šedi. Na vyčerpané, otrávené, slané půdě se obvykle ničemu nedařilo.

„Udržujte rychlost, vozko.“ Gardeur zněl velmi napjatě, v pozadí uslyšel Kris změt' hlasů a různé radiogramy. Na střeše tanku se vyrovnalo šest protiletectvých děl.

Z toho nikdy v životě nic nebude, pomyslel si Kris. Obvyklé explozivní střely proti kluzákům, které letěly rychlostí Mach tři. Ted' se nacházel přesně v *tom* nebezpečném životě, který nechtěl vést. Dobrodružství přišlo jednoduše k němu.

Před ústími šestihlavňových děl se střídavě blýskalo. Pouzdra munice, dlouhá jako předloktí, byla vyvrhována stranou vysokým obloukem a ve zdánlivě nekonečném proudu odlétala v dál.

Kris si uměl představit to burácení, v kokpitu však nic z toho neslyšel. Vnější mikrofony vypnul.

Hned poté přeletěly ty čtyři kluzáky nad konvojem. Žádný z nich nebyl zasažen. Podle modelů to musely být *Hayabusy*, stíhací letouny Východní Hvězdy.

To bylo jasné. Znovu se podíval na strom, který ho iritoval svou pouhou přítomností. *Ted' vypukne pranice o pohon*.

Pak se odloupla kůra. Kmen vyplivl naráz dvacet malých raket, které přicházely vystřelené na bílých výfukových paprscích. Vrhly se jako hejno na první obrněný vznášející se tank.

Vozidlo explodovalo v četných malých detonacích; bylo doslova roztrháno na cáry. Trosky létaly daleko kolem.

LCV se táhl neochvějně uprostřed oblaku šrotu vpřed. Části s ostrými hranami nedokázaly kokpitu ublížit, ocelová čelní krycí deska odklízela větší zbytky z cesty.

„Do prdele, do prdele, do prdele!“ Kris dávno zmáčkl tlačítko postranního krytí, ale to už nebude stačit. Několik fragmentů vznášejícího se tanku si našlo cestu do motorového prostoru. Ani ne vteřinu poté drnčela hlášení stavu po jedné z obrazovek: proražené ochranné schránky, přerězaná elektrická vedení, zničené sloty řízení reaktoru, ztráta chladicího prostředku, pokles tlaku.